

Giới thiệu Lùn À! Cô Uống Sữa Đi Nhé!

***

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

-nguyên Hạnh Nhi (nó):16 tuổi.

-xinh đẹp,quậy phá,nhí nhảnh,lạnh lùng là những từ diễn tả nên Con người nó!

-chiều cao có phần” khác người”:1m45 !!

-Ham ăn là tật xấu! nhưng ăn nhiều chả bao giờ béo!

-câu nói cửa miệng : đừng có nói tui lùn!!! tại tui sợ độ cao thôi!!!

“Hoàng Phong (hắn)20.tuổi

đẹp trai, lạnh như tảng băng, body chuẩn, thờ ơ, tài giỏi là từ để diễn tả hắn

-khác ngược với nó, hắn cao tận 1m86!!!

-có tài hơn người! bắn súng cực giỏi! làm tổng tài một Công ty đứng hàng đầu thế giới với sự nguy hiểm khôn lường! hắn rất đáng sợ ở thế giới ngầm, nhưng lại có thứ mà nó luôn mong muốn: một gia đình hạnh phúc!!

câu cửa miệng: phản bội tôi thì chỉ có chết!!(hử hen!!)

mái tóc nâu lãng tử,đôi mắt xám Kiều ngạo nhưng hợp hồn nhiều người! ăn chơi trác táng!.đen tối! gái gú khắp nơi!! (hại Con người ta!)(bạn hiểu ý kem.nói chứ gì!!)

***

Lùn À! Cô Uống Sữa Đi Nhé! là tựa truyện teen hài hước, nhẹ nhàng, tình cảm sâu sắc. Dành cho những ai muốn chìm đắm trong thế giới tuổi teen với những cung bậc cảm xúc: vui, hờn, buồn, ghét, yêu thương.

Truyện hứa hẹn đem lại nhiều bất ngờ với lời thoại dễ thương, dí dỏm. Mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Lùn À! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

-nguyên Hạnh Nhi (nó):16 tuổi.

-xinh đẹp,quậy phá,nhí nhảnh,lạnh lùng là những từ diễn tả nên Con người nó!

-chiều cao có phần” khác người”:1m45 !!

-Ham ăn là tật xấu! nhưng ăn nhiều chả bao giờ béo!

-câu nói cửa miệng : đừng có nói tui lùn!!! tại tui sợ độ cao thôi!!!

nó là Con lai, nhưng chẳng cao bao nhiêu!!!

hình dáng: mái tóc màu cam vàng nhẹ nhàng bồng bênh dài quá lưng!

đôi mắt xanh trời mềm diệu đan xen sự lạnh lùng!

làn da trắng hồng dễ thương! nhưng đâu ai biết được rằng sau hình dáng ấy là một Con người đáng sợ và khắc nghiệt! tài cao, ai cũng phải cúi đầu trước sự uy nghiêm ở thế giới ngầm mà nó là người nắm đầu chủ ban..

“Hoàng Phong (hắn)20.tuổi

đẹp trai, lạnh như tảng băng, body chuẩn, thờ ơ, tài giỏi là từ đề diễn tả hắn

-khác ngược với nó, hắn cao tận 1m86!!!

-có tài hơn người! bắn súng cực giỏi! làm tổng tài một Công ty đứng hàng đầu thế giới với sự nguy hiểm khôn lường! hắn rất đáng sợ ở thế giới ngầm, nhưng lại có thứ mà nó luôn mong muốn: một gia đình hạnh phúc!!

câu cửa miệng: phản bội tôi thì chỉ có chết!!(hiu hen!!)

mái tóc nâu lãng tử,đôi mắt xám Kiều ngạo nhưng hợp hồn nhiều người! ăn chơi trác táng!..đen tối! gái gú khắp nơi!! (hại Con người ta!)(bạn hiểu ý kem.nói chứ gì!!)

các Nhân vật sau mình sẽ nói sau! đọc và comment cho kem nhé “!

Bạn đang đọc truyện *Làm Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nhìn! Nhìn Hoài Vậ?!!??

*ồn ào

*cộp cộp *

”e hèm! cô muốn giới thiệu cho các em một bạn học sinh mới! các em làm quen với bạn nhé!!! mời em vào!... ơ! vào đi em! ủa? đâu rồi!?? ” cô giáo nói và gọi nó từ nãy giờ! mà nó lượn đi đâu mất rồi!

tại một nơi nào đó!...

”ây cha cha! công nhận ông chủ của mình làm đúng lời thiết! bảo xây một chỗ “nghỉ mát ” lí tưởng như vườn hồng này thì quá tuyệt vời... “nó cười cười, nhìn cái chỗ nghỉ mát của nó. đây là một khu vườn hoa hồng đỏ, diện tích là 20 hecta. có một hồ cá koi nhỏ kế bên chiếc xích đu lãng mạn....!(lạc đề lạc đề!)

nó vuốt những cánh hoa hồng đỏ như màu của tình yêu,của sự mãnh liệt. nhưng với nó, đó chỉ là một màu sắc cô độc và lạnh lẽo...màu của máu!!

“nghĩ tí đã nào! vội vàng làm chi cho đời thêm khổ! oáp! đánh một giấc đã nào! ” nó ngáp một cái rồi dài mắt hình tượng!!

nó đang ngủ, thì từ đâu có tiếng bước chân! chính xác là 10 bước nữa sẽ đến đây, là tiếng của con trai! nó đoán như thế! (ời ôi thánh sống!?)

*bộp bộp *

“thưa ngài! đây là vườn hoa của nhà trường! ngoại trừ ngài, tôi và còn một người nữa! không ai khác được bước chân tới nơi này! ” ông ta nói.

‘ê! đây chẳng phải là tiếng ông chủ già sao! ‘ nó nghĩ trong đầu.

“vườn hoa này rất đẹp, khen cho ông là chỉ có nơi đây làm tôi chú ý! ” còn một người lạ mặt nó chưa nhìn rõ.

‘gì đây ba!? làm gì mà ý kiến ý bọ vậy trời!!’ nó bực mình.

“dạ vâng. đây là nơi mà người hồi nãy tôi có nhắc, sáng tạo và thiết kế chỗ này! Cô gái ấy rất thông minh, xinh đẹp, tài giỏi...! ” ông chủ nó khen hết sảy.

‘he he! khen tiếp đi! khen tiếp đi!! ‘nó nở mũi.!!

“nhưng... có điều này hơi bị thiếu sót một chút! à! nó lùn lắm! có cao khoảng 1m45 à! tính nó kiêu ngạo! ra về ta đây lăm thưa ngài! ” ông ta nói nhỏ.

rầm tiếng nó rớt từ trên cây xuống!

“ui cha cha! đau khủng bố!” nó xoa xoa cái mông.

“cháu...cháu...!” ông chú lấp bắp.

“...” người đàn ông đó nhìn nó.

nó không chú ý đến người đàn ông đó. nó bước đến bên cạnh ông chú...

“chú ỉu đầu! hồi nãy chú đã nôn ra những từ gì? có cần cháu nuốt lại cho chú không chú! ” nó nói nhỏ nhẹ.?

“này cô nhóc kia? nhóc là ai mà hỗn láo thế hả! ” người đàn ông đó nói.

“là người quyết định sự sống chết vĩ đại của người này ! không phiền anh nói thay đâu! ” nó liếc mắt nhìn hắn.

“cô... cô là học sinh tiểu học! tại sao lại vào được đây!” hắn thắc mắc.

“nhìn lại thì tôi là hc sinh trung học phổ thông và cũng là người tạo ra ngôi trường linwa này, khỏi phải nói anh đang kê chân lên mảnh đất của tôi! ” nó nói.

“hê...nhóc nghĩ sao mà một đứa bé tẹo như nhóc đây làm sao mà đc? ”hắn không tin.

“không thông suốt! đầu to óc như trái nho! người lớn mà mặt cà chớn! ” nó nói với hắn.

“nhóc.... nhóc biết tôi là ai không? ”hắn đe dọa.

“vậy anh biết tôi là ai không?” nó đáp lại.

“là... ai không quan trọng!” hắn lấp bắp

“thôi hai người ngừng cho tôi nhờ! cháu gái! ờ ờm! chuyện gì khó bỏ qua! ” chú nó nói với nó.

“tôi cảnh cáo ông lần này. còn anh....!!! ” nó nói với hắn rồi bước lại gần hắn, nó ngược.lên nhìn hắn và nói.

“còn anh... nhìn! nhìn hoài vậy! nhìn là tôi chọc đui đó! bực mình! định ngủ một giấc! ”nó nói rồi bước đi.

bỏ lại ông chú lo sợ, còn hắn thì đơ toàn tập. từ nhỏ giờ chưa ai là không muốn hắn để mắt nhìn tới, nay đã gặp nó! hắn nghĩ nhóc này sẽ rất thú vị đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nguy Hiểm!

“e hèm! ” cô giáo sau một hồi vật vờ đã tìm ra nó.

“đây là bạn mới của chúng ta, mời em giới thiệu về bản thân em nhé! ” cô giáo gượng cười khi nhìn khuôn mặt lạnh băng của nó.

“chào! Nguyễn Hạnh Nhi là tôi! giúp đỡ! ” nó lạnh nhạt.

cả lớp xì xầm, vẻ đẹp của nó còn hơn cả Kim Hân hotgirl của lớp. ả nhìn thấy vẻ đẹp lạnh lùng nhưng rạng ngời của nó, ả lo lắng, nếu như nó mỉm cười, chỉ một chút thôi, chắc chắn nó sẽ cướp đi danh hiệu của ả.

* giới thiệu sơ về Nguyễn Kim Hân (18t) (ả)

là một con người two face! đứng trước hắn! ẻo qua ẻo lại! đứng trước nó, ả ta lại hiện hình một con quỷ.đẹp vì son phấn, cạo trên mặt ả là cả kí phần! nói chung là ngu và ko đẹp! HẾT! *

“em về chỗ bên kia nhé, gần bàn Huy ấy! ” cô mỉm cười.

“sao lại... ko đc! chỗ đó...! ” ai cũng xôn xao.

” im lặng! ” nó mở miệng.

“cái gì! mày là ai mà lên miệng hả con kia! ” ả lên tiếng.

“hiệu trưởng trường này! ” nó chậm rãi nói.

“hiệu trưởng? ha ha! mày đùa... ” ả chưa kịp nói hết thì có một người đàn ông mặc vest đen bước vào.

“thưa tiểu thư! tổng tài chúng tôi muốn gặp người! ” anh ta nói chậm rãi.

“tổng tài? who? ” nó ngo ngậy.

“không tiện khi nói ở đây. mời tiểu thư đi theo tôi! ” anh ta nói tiếp.

“tôi tin mấy người đc chứ? ” nó hỏi.

“không mất một sợi tóc của tiểu thư! ” anh ta mỉm cười.

“được! ” nó đứng dậy. bước theo người đàn ông đó.đến chỗ ả Hân, nó nói với cô giáo:

“chỉ cần làm câm miệng ả! cô sẽ được thăng chức làm trợ lý của hiệu trưởng hiện tại! ” nói xong, bước ra ngoài. dù sao đi nữa nó cũng muốn loại bỏ cái bà thư kí hiện giờ của ông chủ già! bà ta thật khó ưa! dù là tình nhân của chủ nhưng ko thể chấp nhận đc!

bước đến chiếc xe đen sang trọng, nó nhìn anh ta:

“giờ anh có thể cho tôi biết ai là tổng tài của các anh rồi chứ! ”

“thật tệ! tiểu thư lên xe, tôi sẽ chở tiểu thư đến nơi ấy! ” anh ta mở cửa xe.

nó mỉm cười, được, không hối hả, cứ từ từ thưởng thức.

nó bước vào xe, mà không biết nguy hiểm đang cận kề khi nó đối mặt với tổng tài của họ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Ế! Cô Úống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp Lại..

“kết!! ”

“mời tiểu thư xuống! đã đến nơi rồi! ” anh ta lên tiếng.

“ừm ” nó gật đầu.

trước mắt nó là tòa nhà 530 tầng ” Trần thị “. oai phong trước mắt, có cảm giác hơi run vì không khí lạnh lẽo bao quanh, nhưng tuổi thơ của nó đâu khác gì!.

“chào tiểu thư! cô muốn gặp ai ạ! ” cô thư kí vẫn chăm chú viết bản báo cáo.

“làm thư kí mà ko tôn trọng ai à! ” nó nheo mắt.

lúc này cô thư kí mới ngẩng mặt lên nhìn!

“nè cô nhóc đáng iu! đây là tập đoàn “Trần thị “lấy lòng! chứ ko phải là chỗ trông trẻ lạc đâu! đi đi !” cô thư kí nói.

“đuổi việc đi là vừa! ” nó nói với anh chàng áo đen!

“vâng! ” anh ta lập tức đuổi cô thư kí ấy đi!.

“công ty mà chứa toàn loại ăn hại hết! ” nó lắc đầu!

đi lên thang máy đến lầu cao nhất! nó đứng trước cửa phòng sang trọng, hít sâu, chuẩn bị bước vào thì nó nghe vài tiếng động!.

“anh... ah! từ từ thôi...!” tiếng của một cô gái vang lên! (ê ê ê!!!!)

đứng cầm lặng! thật là! cái công ty nổi tiếng như vậy mà chứa toàn thứ cặn bã của xã hội ko!

nó lấy bình tĩnh, mở cửa bước vào! nó thấy gì!

một bộ đồ bó nằm yên vị trên mặt đất! cánh cửa phòng nghỉ vang lên những âm thanh đồ mại!

anh chàng áo đen cứ như quen quá với hoàn cảnh này! anh ta gõ cửa phòng nghỉ.

“Tổng giám đốc! cô ấy đã đến!”.

câu nói ấy lập tức có tác dụng, bên trong vang lên tiếng nói trầm thấp.

“nói cô ấy đợi tôi!”

“vâng!”

một lúc sau...

cánh cửa mở ra, mang hương thơm nam tính của hấn.

nó đợi quá lâu nên đã thiếp đi.

hấn bước đến bên nó, vuốt ve mái tóc mềm mại ấy, hấn nói.

“cuối cùng cũng gặp lại em!”.

hấn bế nó vào căn phòng ngủ khác (nhà phòng ghê!)

đặt nó xuống giường, hấn tiến lại gần chiếc cổ trắng nõn của nó, hôn nhẹ để lại dấu hôn đỏ chói.

“em vẫn mãi là cô nhóc đáng iu của tôi! tôi nhớ em!” hấn ta thì thầm bên tai nó.

kem đã viết chap mới rồi đây! mọi người thích chứ! vậy kem sẽ hỏi: “hấn” là ai?

a. là bạn trai cũ.

b. là bạn thời thơ ấu.

c. là người mà nó không biết!

d. là ác mộng của nó

ai trả lời đúng, đầu tiên thì kem sẽ tặng một chap cho bạn ấy! Cố lên nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Là Ai Đây??

khi tỉnh dậy, nó thấy xung quanh là ánh đèn hồng mê mị. nó lấy tay xoa đầu

“mình đang ở đâu đây ta?” nó nghĩ một lúc rồi bước xuống chiếc giường êm ái.

“em đi đâu?” hấn lên tiếng...

nó đứng hình, rồi xoay lưng lại nhìn thấy một bóng hình cao lớn đang mặc trên mình là một chiếc quần dài màu đen, phần trên hở thân nên để lộ ra vòng

ngực cường tráng!! (fan: đừng kể nữa! tội này thêm rồi nha!!!).

“anh... anh là ai vậy? sao tôi lại ở đây? đây là đâu? ai đưa tôi đến đây? rồi còn...” nó cứ ngu ngơ hỏi hần.

“khoang!! em hỏi vậy sao tôi trả lời!! ” hần mỉm cười,nó vẫn cứ đáng yêu như thế đấy!!

“ồ sorry! nhưng trả lời đi!! ” nó cầu nhàu.

“đây là công ty Trần Thị!! em đến đây là do tôi sai người đón em! ” hần trả lời.

“ê hê! thì ra là chú dâm tặc! ” nó cười cười!

rầm!!! ngã ngửa.

“chú... dâm tặc?!” hần đơ mặt.

”ừ! tôi mới bước vào là nghe anh đang “xyz! ” cơ mà! ” nó khoanh tay đưa ánh mắt dò mó.

“xyz? ha ha ha! “xyz” của em là xoa bóp cho em gái của mình à!!!! ” hần cười.

“em gái?? cô ta là em gái của anh? “nó chỉ về hướng cô gái mới bước ra từ phòng mà nó hiểu lầm là căn phòng “xyz! ”.

“em gái! đến đây để anh giới thiệu chị dâu! “hần kéo nó vào lòng!

“anh... anh làm gì vậy! ” nó hoảng hốt!!!

“ôm vợ sắp cưới thì có gì sai? tôi và em đã có hôn ước từ nhỏ nhưng em không nhớ!! ”

cái hội???? hôn ước! đời nào mà còn vụ này nữa hả!

” vui lắm chú dâm tặc! đừng chọc con nhé! ” nó cười gượng.

“tôi không đùa! em đã là vợ chính thức của tôi! ” hần bá đạo.

“nhưng tại sao? ” ai lại đồng ý!

“cha em! ” hần xoay người đẩy cô em gái ra khỏi phòng.

“ya! sao đẩy em!” cô em gái hét lên.

“xê ra!! chuyện người lớn! con nít không được xen vào! ” hần cuối cùng cũng đẩy được nhóc đó ra ngoài. khi xoay lại thì hần thấy nó mặt hầm hầm.

“anh vừa mới nói là ai cơ? ” nó hỏi lại.

“cha của em! ” hần khó hiểu.

bốp!!! nó động thẳng vào tường, mảnh tường ấy nứt một mảng, bình hoa rơi xuống.

“em làm sao vậy? ” hần chạy lại gần nó, thấy bàn tay nhỏ nhắn đầy máu,hần đau lòng.

“ông ta không phải là cha tôi!” nó găng giọng.

” tại sao? ” hần tò mò. Một người đàn ông tài giỏi và tốt bụng như ông ấy đã làm gì với bảo bối của hần.

“có lẽ như anh đang nghĩ tốt về ông ta! ha ha! tốt bụng và tài giỏi không nói lên con người thật của ông ta! ” nó im lặng rồi nói tiếp.

“ông ta là một kẻ phản bội, cưới mẹ tôi chỉ vì tiền, mẹ tôi vì đã say nắng nên đã cưới ông ta ! hờ! tưởng chừng như ông ta yêu thương mẹ con tôi, nhưng một lần rồi lại một lần đều bắt gặp ông ta cặp kè với tình nhân bên ngoài, mẹ tôi đã không thể chịu đựng được nữa nên bà đã ly dị, vì gia đình mẹ tôi không đồng ý chia tài sản nên ông ta đã âm thầm giết chết mẹ tôi,rồi kêu rằng bị xe đụng. Không còn ai hưởng tài sản đó nên người được hết khoảng kết sù ấy chỉ có thể là ông ta! nhưng chưa đáp ứng được lòng tham của ông nên ông ta đã nuối nấng tôi, tốt bụng ư? tức cười!! ông ta nuôi tôi chỉ để làm công cụ kiếm tiền cho ông!” nó đau xót kể cho hần, đôi mắt cố gắng không để giọt nước mắt rơi xuống.

hần đau lòng nhẹ nhàng ôm nó, đưa bàn tay ấm áp để lau những hạt ngọc lăn trên gương mặt đáng yêu của nó.

hần sẽ làm tất cả mọi thứ chỉ để thấy được nụ cười hạnh phúc của nó thôi!!

“tôi nhất định sẽ khiến cho ông ta phải trả giá khi làm em đau khổ như thế này!”hần căm thù người đàn ông đó.

“khò~!!!” nó nháy mắt đã ngủ rồi!

“hừm! ” hần lắc đầu cười khò.

Bạn đang đọc truyện *Lùn À! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cần Phải Được Dạy Dỗ!

khi tỉnh dậy lần thứ n, nó lại thấy mình đang yên vị trên chiếc giường lớn, ai cũng nghĩ là bình thường NHƯNG...

nó đang nằm trong vòng tay của một người đàn ông!!

“á! chú dâm tặc đã làm gì tôi!?!?” nó đưa hai tay kiêu phòng vệ.

“làm gì em? ha ha! tôi là chồng của em nên em nghĩ tôi đã làm gì?” hần nhếch mép.

“...”im lặng!! thật sự im lặng.

nhưng ko như hần mong đợi, nó bình thản đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt hần, mím môi nhẹ, đưa tay đẩy ngã hần xuống giường, rồi từ từ trườn lên như một con mèo đen. liếm nhẹ đôi môi đỏ mọng, nó đưa đôi mắt mèo sắc sảo nhìn hần. từ đâu nghe được tiếng nuốt nước bọt của hần, nó lại mỉm cười nguy hiểm, đưa bàn tay mò mẫm đến thắt lưng quần, nhẹ nhàng mở khóa ...

(khi viết đến đây, tác giả đã phải đi tắm nước lạnh!!)

cạch một tiếng động khê vang lên trong không khí ám muội. hai tay của hần đã bị khóa chặt ngay cột giường. biết đã bị mắc mưu, hần vùng vẫy, thì đột nhiên lạnh sống lưng khi thấy nó đưa tay ra túi quần của hần mò mò...

“cho tôi mượn tiền!! tôi đói bụng rồi!! ở đây ngủ đi! lát tôi dặn thư kí lên đưa đồ ăn cho!! bye bye! ” nó ve vẩy cái bóp tiền, mở cửa nhưng ko quên để lại một nụ hôn gió!

“hừ! nhóc con láu cá! “, sau một hồi vật vờ mở được cái khóa trên, hần liếm môi, tưởng nhóc ta đưa tận miệng thưởng thức, ai dè bị nhóc đó chơi một vố! quá đau!! thật sự ngưng chín mặt khi nó leo lên người hần, nghĩ đến đây hần chạy vội vào toilet!! xả lạnh nào ta ơi! bình tĩnh!! con mèo nhỏ cần phải dạy dỗ rồi! à! nhóc ta này còn nói gì nữa! đi ăn?? mới này còn cho nhóc xoi phần gà.cay lúc nó thức cách đây 30’ mà! đói nhanh thế!! thôi! phải đi kiểm nhóc ấy về mới được!

tại trung tâm “Hàng không “!!!

(ăn hàng ở không!!)

nó đang lượn lờ các shop quán ăn, đến đây lấy một chút đến kia lấy một chút, haizz!! nhìn lại vỏ hàng của nó, trời còn thương thay cho lương thực đang bị cạn kiệt vì nó!

công nhận cái thẻ tín dụng của hần có ích thiết!! đi đâu mà dơ thẻ ra là à há! đồ ăn miễn phí!! nó cười sung sướng!!! chưa bao giờ!! CHƯA BAO GIỜ!!! nó ĐƯỢC ăn thoải mái như thế này! vì cái trung tâm này, hần là người cai quản nên chỉ cần quơ thẻ là free! ồ dè!!

lúc sau...

nó vừa bước ngang qua cửa hàng đồ ăn nhanh! nó thấy gì !! ôi ôi! nó bay vào ngay cái quán đó! dơ cái thẻ tín hiệu ra! nó hét lên!

“cho tôi cái phần ăn shushi! nhiều trứng cá nhưng ít com nhé! (khôn thế!)

cùng lúc đó, có một cô gái cũng muốn kêu phần đó! rồi hai người quay sang lườm nhau.

“cái đó tôi kêu trước!! ” nó bực bội.

” này cô em! nhóc có biết chị là ai không! ” cô ta hất cằm

“thế chỵ có biết cái thẻ này là cái gì ko hả nhóc!! ” nó lườm!

*bóp * một tiếng cốc đầu vang lên!!

cô gái ấy gục mặt tại chỗ.

“ya! thằng nào mất dạy mà cóc ...đầu ta!!!! ” lúc sau nhỏ dần và im lặng.

“sao nhóc có thể nói thể với chị dâu cơ chứ!! ” hấn bực mình.

“ồ!! thì ra là cô bé đáng iu trong lòng Hai!! ” cô xoa cục u trên trán.

“chào chị dâu! ” cô ấy mỉm cười.

“chào nhỏ mắt... ý! chào em!”

nó bắt tay với cô!

nó run run, nhìn nụ cười ấy mà thấy lạnh sống lưng sao ế!

nhưng cứ mỉm cười cho qua mặt anh hai! hai người lại cứ tiếp tục quay lại như ban đầu!!

“chị! em là em gái của anh ấy!! ” cô hét lên.

“vậy chị có biết tôi là ai không? tôi là vợ sắp cưới của anh ấy đấy!!!” nó hét cách nên đành dùng cách này!

haizz!!! hấn thở dài... hấn đâu phải là công cụ bị lợi dụng đến triệt để!! khổ thân nhưng hấn lại vui vui khi nghe nó nói như vậy! mỉm cười nhìn cô vợ nhỏ đang tia lửa điện với cô em siêu mẫu hấn có chút buồn cười!! phải chăng đây là ý trời! thật sự không biết a!

kem đã trở lại và mới ra trại hôm nay! sau những ngày sống vật vưỡng với đồng đê cương tất nhiên là thành công mỹ mãn !!! kem đã viết truyện lại cho các bạn! đây có thể là chap dài nhất kem từng viết nhá!

vì Giáng Sinh “! chúc tất cả các bạn vui vẻ và ủng hộ truyện của kem nhiều hơn nhé! yêu mọi người nhiều lắm lắm lắm luôn!! bye bye

————— KEM —————

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấ! Cô Úống Sưa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bữa Tiệc 1

đến buổi chiều, nó phải chào tạm biệt hai anh em. Nó nói:

“hôm nay vui lắm! cảm ơn hai người nhé! chưa bao giờ tôi vui như hôm nay!”

hấn mỉm cười, nhưng trong đôi mắt của nó, hấn thấy được nỗi buồn tột độ, hấn chưa xót rồi đến gần nó, đưa tay xoa mái tóc màu nắng.

“anh vẫn sẽ đợi em, đợi cho đến khi nào anh nhìn được nụ cười của em!” hấn ôm lấy nó.

quá bất ngờ nên nó đỏ mặt rồi lấp bắp:

“thôi... tôi.. tôi đến giờ phải... phải về rồi! cảm... cảm ơn!” nói đoạn rồi nó lên chiếc taxi đi về nhà.

18h30.

“haizz! Why i have to go to this SUCK party? WHY!!!!” Nó than thở.

19h

Bước xuống chiếc xe đen đắt tiền, nó khoác lên mình một chiếc áo bó sát vòng 1 gợi cảm, chiếc váy rồi ôm trọn vòng 3 lí tưởng, đôi chân thon nhỏ mang đôi cao gót đen tuyền. Gương mặt được phủ một lớp sương lạnh, đôi mắt to kẻ mắt mèo tình ranh. Đôi môi phết một màu cam gợi cảm. Nhìn nó thật bí ẩn như loài hoa hồng đầy gai nhọn.

Bữa tiệc mang phong cách Châu Âu đầy sang trọng, nhưng đó chỉ là vẻ ngoài, thật chất nó chính là nơi mà bọn chó săn trên thị trường muốn cắn xé.

Mỉm cười nhẹ, nó đi vào bên trong tòa nhà, mọi ánh mắt đổ dồn về nó, có mê say, có ganh ghét,...

Nó bước tới gần một chàng trai trẻ, chàng trai ấy là người lai châu á và âu nên mang vẻ đẹp lạ nhưng cũng khiến cho hàng ngàn cô gái đổ gục..

Nó đứng đằng sau, đưa tay vòng qua thân thể chắc khỏe ấy, nó kề môi ngay chiếc cổ của anh ta, mở miệng:

”lâu quá ko gặp, John! Có phải ko gặp người ta thì lại lên đi với con khác à!” Nó liếc nhìn cô gái đứng trước mặt đang tức tối nhìn nó.

“Nè! Cô là ai mà dám ôm John của tôi?” Cô ta quát to làm mọi người trong khán phòng đầy chú ý. Mọi người đều lo cho nó, vì cô ta là con gái của tập đoàn Khánh Linh lưng lầy, không ai mà ko biết cô ta.

(có nó đó!)

Nó chỉ nhếch mép, phen này cô ta đụng nhằm người rồi!!!

“À! Sao tôi lại không thể ôm John cơ chứ? Cô nói xem, anh ấy đâu phải là của cô!” Nó lại ôm John chặt hơn.

Cô ta giận dữ hét lên, định xông vào đánh nó thì bỗng có một người quản gia chạy lại thì thầm vào tai cô ta. Tất nhiên nghe xong, ả ta run sợ bỏ chạy....

“Chậc! Đang vui mà tự nhiên chạy đi rồi?!” Nó tiếc.

“Không gặp nhau nhiều năm mà em quyến rũ lên nhiều đó nhóc!” John quay lại xoa đầu nó.

“Nè Hai! Đã mang tiếng là có vợ ! Mà cứ long nhong , làm em suốt ngày đình tai nhức óc với chị dâu!!!” Nó ôm đầu ngao ngán.

“Sao rồi! Bà xã của anh có khỏe ko?” John mỉm cười.

“Khỏe? Khỏe còn hơn voi nữa là, ở bên chị dâu suốt ngày cứ nhắc đến Hai, nào là Hai đẹp trai gái bu đầy, rồi lại tự nổi khùng lên khi nhắc đến hình ảnh của Hai với con gà móng đỏ nào đó! Làm em ko ngủ nổi nên mới lùn thế này này!” Nó bực tức.

“Hai nên đi mà giải thích cho chị dâu đi! Em là em mệt lắm rồi! Chỉ mang thai gần 7 tháng, không phải trong lúc này, Hai cần chăm sóc chỉ sao?”

“Biết thế nhưng cô ấy có chịu nghe nh nói đâu chứ!” John lắc đầu.

“Em không biết Hai ăn ở thế nào, nhưng trong 1 tuần nữa, Hai ko rước chị dâu về dinh là em thẳng tay đuổi chỉ đi đó nhá!” Nó hất mặt.

“Ê ê! Đừng làm chuyện đại đột nha em gái cưng! Anh biết rồi mà!” John cười khỏ.

Ở một góc phòng tiệc...

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, cô bé!!” Anh ta nhếch mép cười.

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bữa Tiệc 2

Sau khi chào hỏi các nhân vật quan trọng, nó bước đến bàn ăn, nhìn các món ăn mà nó nuốt nước miếng.

“Ưc! Đói quá!! Chưa có gì bỏ bụng hết!” nó xoa xoa cái bụng đói của mình. Bắt đầu liếc mắt đưa tình với đồng đồ ăn đầy hấp dẫn...

“Thức ăn ngon, ta đến đây!!” Ánh mắt lấp lánh cùng nụ cười có phần khả ô (ta cho mi chết!!! Con kem kia!!)

“Ko ngờ thời này còn có người dùng ánh mắt đó nhìn tôi đây!” Một giọng nói trêu chọc nó.

Nó ngẩn người rồi im lặng quan sát cử động của anh ta...

“Tôi nghĩ anh bị chứng hoan tượng nặng rồi đấy! Tại anh đứng kế cái bàn đồ ăn , mà lúc đó tôi lại nhìn thức ăn, mà thức ăn nó lại nằm trên cái bàn , chứ làm gì mà tôi lại nhìn anh được.” Nó cười nhếch mép đầy khinh bỉ.

“chà chà! Ko gặp em mới một ngày mà lại đã kích tôi như vậy, chào! Chúng ta lại gặp nhau!” Anh ta bước ra từ bóng tối.

À! Giờ mới nhìn thấy rõ mặt dâm ô khả ố của anh nha! Ghét phải nói thế này nhưng thật sự anh rất đẹp. Gương mặt góc cạnh hoàn mỹ, đôi mắt sắc sảo, chiếc mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng gòì tình.

“Là anh!” Nó bất ngờ.

“Chào cô nhóc! Lại gặp em rồi! Tôi thật sự ấn tượng với cách chào hỏi có 1 không 2 của em đấy! Tôi xin tự giới thiệu...tôi là giám đốc của công ty Limaru, tôi tên là Hoàng Lâm. Hân hạnh được gặp mặt!” Nói đoạn rồi anh cầm bàn tay của nó, đặt nụ hôn như cánh bướm nhẹ nhàng.

“Kem xin giới thiệu đôi lời một chút về Hoàng Lâm (anh) nhé! Là một playboy chính hiệu, gái bu đây, thích thể hiện, tự sướng nhieu, giàu có và tài giỏi, giám đốc lừng danh, có một chút bí mật với Hoàng Phong (hấn). Kem sẽ kể sau... tiếp tục đọc nha!”

Nó im lặng rồi nói:

“Có ai có nước rửa tay không? Cho tôi xin một chút!” (chị quá phũ!!!!)

“Nèhhhhh! Sao lại đối xử với anh như vậy chứ!?” Anh phụng phịu.

“Chứ tôi đâu có quen biết anh, vậy tại sao anh lại lợi dụng đề hôn tôi! Hức... hức!!! Tại sao, TẠI SAOOOOOOOOO!! HU HU HU!” nó khóc rống lên làm mọi người lại chú ý đến nó, anh bỡ ngỡ rồi loay hoay ko biết tại sao nó khóc. Ai cũng xì xầm bàn tán.

Có người nói:

” đẹp trai mà ăn hiếp con gái à!!”

” trời ơi, thần tượng của tôi mà lại hèn hạ đến vậy sao? Quá thất vọng!”

“Ôi! Cô gái xinh đẹp vậy mà bị bắt nạt ư...”

Vv...vv

“Em...em!” Anh nói ko nên lời...

“Há ha ha!! Sao ? Đây thì chơi ngu đụng chị, đây thì hôn hít bàn tay đập đề này của chị! Đề cho cung nhớ, đừng dại mà chạm chị!” Nó nghĩ trong đầu rồi mỉm cười gian xảo nhìn anh.

Wéo weo wéo... vậy cuộc chiến giữa anh và nó bùng nổ... đón xem chap tiếp theo nhé! Chúc mọi người Tết vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nổi Diên!!!

“Ah! No quá đi!” Nó ôm bụng thỏa mãn.

“Em ăn thế quái nào mà ...!” Anh nhìn chồng đĩa trước mặt... để xem... hừm... 20 cái.

” tại tôi đói mà! Sao này giờ không có gì chơi hết vậy, chán quá!” Nó than.

“Anh có một trò chơi này! Em muốn thử không? Nhưng nhắc trước là phải đủ dũng cảm nha!” Anh nháy mắt.

“Làm sao tôi có cảm giác rợn người khi ở gần anh như vậy chứ!” Nó lườm rồi nói tiếp:

“Well! Nếu như trò chơi của anh thú vị, tôi sẽ xem xét lại...”

“Xem gì?” anh cười.

“Xem rằng có nên bắn chết anh với cây súng trong chiếc ví Channel của tôi không? Tôi không ngại nếu như lấy nó ra thử độ bền lên người anh đâu!” Nó cười nhìn khuôn mặt biến sắc của anh.

“Em đừng có mà đùa nha, anh dù sao sống trên thương trường mười mấy năm, có đừng cảm cỡ nào cũng là sợ nhất là bị sát hại đấy!” Anh le lưỡi tỉnh nghịch.

” đồ pê dê! Nhất thế cơ à!” nó liếc xéo.

Nhưng tự nhiên anh bước đến bên nó, vòng tay sang eo nó, thì thầm:

“Nhưng chết dưới tay người đẹp như em thì anh đây sẵn lòng.”

Nó bần thần đứng chết lặng, sao nó có cảm giác rằng anh rất giống một người...

“Anh có tin tôi bắn anh tại đây không?” Nó vỗ vỗ chiếc ví yêu thích. Rồi bỗng nó hét lên:

“TẤT CẢ NĂM XUỐNG!!!”

Sau tiếng nói của nó vừa kết thúc là một tràng súng nổ lên.

PẦNG PẦNG...

Rất nhiều tiếng la hét, tiếng súng xen kẽ đến hoảng loạn. tất cả mọi thứ đều đổ nát, từng viên đạn như đâm xen vào không khí, và tất nhiên tất cả các viên đạn ấy đều là nhắm về phía nó.

Nó tránh những viên đạn một cách chuyên nghiệp, đẩy anh ra khỏi vị trí của nó. Bị đẩy bất ngờ, anh chỉ biết ngã xuống nơi an toàn.

Nó chắc chắn rằng không ai trong bữa tiệc bị thương, vì những viên đạn ấy chỉ có một mục tiêu : là nó!!

“Chết tiệt!!!” Nó chửi thề một tiếng rồi rút trong chiếc ví ra hai cây súng mạ vàng với những viên kim cương đính quanh nòng súng. Nó bắn trả từng người.

” Tụi mày dám đụng đến tao sao? Coi như tụi mày muốn gặp Tử thần sớm hơn rồi nhì!” Nó cười khênh.

Tiếng cười kết thúc, nó đưa tay bắn gục tất cả các sát thủ do chính người đàn ông mà nó hận nhất: cha nó.

Từng viên đạn bắn lên trời, bay xuyên qua từng bộ não của lũ sát thủ ấy, những giọt máu từ đó mà tuôn trào, phun ra như mưa, nó đứng bên dưới, sau khi đã hạ hết lũ ngu xuẩn ấy, nó ngược mặt lên trời đón những trận mưa máu. Gương mặt xinh đẹp phút chốc trở nên quuyền rũ cùng với những giọt máu đọng lại. Nó mỉm cười, rồi đưa lưỡi ra liếm thứ chất nhầy màu đỏ sẫm ấy... SỰ HẬN THU!!

Anh run rẩy bước ra ngược nhìn nó, nó từ từ xoay lại nhìn anh, đôi mắt vô hồn nhưng lửa giận tuôn trào.

” xin lỗi, đã làm anh sợ rồi!” Nó mỉm cười rồi dần ngã quỵ xuống.

Anh chạy lại đỡ nó, nhìn gương mặt mệt mỏi của nó, anh có chút đau lòng.

“Rốt cuộc em là ai?” Anh lo lắng.

Ngày hôm sau...

” ưm! Kéo rèm lại, chói quá!” Nó rên rỉ, anh chỉ biết lắc đầu cười rồi đứng dậy kéo rèm lại.

“Em đã khỏe hơn chưa?” Anh lo lắng.

” đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn anh!” nó nằm trên giường bệnh, mệt mỏi.

Sau đó lại ngủ thiếp đi.

Anh mỉm cười đưa bàn tay xoa nhẹ lên vầng trán của nó, hôn nhẹ.

Bỗng từ đâu có tiếng bước chân hỗn loạn, cửa bị đẩy tung ra. Một dáng người con trai bước vào, mồ hôi nhễ nhại. Hắn nhìn người con trai trước mặt, cất tiếng:

“Sao anh họ lại ở đây?”

Anh cũng bất ngờ, nhưng mỉm cười:

“Hoàng Phong, cậu càng ngày không biết phép tắc gì nữa rồi!”

” tôi đến xem tình hình của cô gái này!” Hắn nói.

“Cô ấy là gì của cậu?” Anh thắc mắc.

“Là vợ chưa cưới của tôi, bây giờ thì mời anh đứng dậy nhường chỗ cho.” hấn kim nén lăm để không dám thẳng vào cái mặt hất hất của anh.

Anh ngạc nhiên:” vợ cậu?”

“Phải” nói xong hấn bước lại gần nó, hôn lên đôi môi đỏ mọng ấy như là để chứng minh rằng điều hấn nói là sự thật.

Anh ngạc nhiên, có lẽ hấn nói sự thật, chứ hấn ko bao giờ chạm môi với người con gái khác.

Anh cười, xem ra đã có đối thủ rồi đây.

” có thể rằng tôi cũng thích vợ chưa cưới của cậu đấy, giữ cô ấy cho kĩ vào, để một lúc cậu bất cẩn, ko phải tôi thì cũng có người khác cướp cô ấy. Người đầu tiên cậu phải canh chừng là cha của cô ấy, ông ta đã khiến cô ấy trở nên như thế này!”

” chưa đến lúc anh phải quản chuyện của tôi đâu!” Hấn bực bội:

” mời anh về cho, không tiễn.”

“Tạm biệt.” Anh bước ra khỏi phòng ko quên một nụ hôn gió dành tặng nó.

Sau khi anh rời khỏi, tim hấn như đau xót khi nhìn thấy nó, gương mặt nhợt nhạt, đôi lông mày nhíu lại khó chịu, đôi môi thở ra những tiếng nặng nề. Hấn tiến đến gần nó, nhẹ hôn lên nơi lông mày của nó, chỉ mong lấy đi phần nào mệt mỏi mà nó đang gánh chịu, hôn dần đến đôi môi đỏ mọng.

Hấn bỗng nhiên trở nên hung ác:

“Tôi đã cho ông cơ hội, vậy mà ông không biết nắm lấy. Tôi sẽ khiến ông phải đau đớn hơn em ấy gấp ngàn lần”.

Bạn đang đọc truyện *Lùn A! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Trả Thù...

Khi nó thức dậy cũng là lúc nó chạm mặt hấn.

Nó dụi mắt:

” anh làm gì ở đây vậy? ”

Đáp lại nó chỉ là tiếng im lặng đến đáng sợ.

“Nè! Tôi đang hỏi anh đấy!” Nó bực bội.

“Sao Em không nói cho tôi biết?” hấn hỏi ngược lại nó nhưng không liên quan.

“Hử??!” Nó ngơ mặt.

“Nói chuyện gì? Chuyện tôi bị ám sát ấy hả? hay là tôi đi với đàn ông lạ mặt? Nói với anh làm gì?” nó nhếch mép.

Hấn đứng bật dậy.

” nói với tôi làm gì? Em có biết em là vợ chưa cưới của tôi không hả? ” hấn gần giọng.

“Nhưng tôi đâu chấp nhận điều đó!” Nó bình thản ngồi dựa vào gối.

” không chấp nhận? Em dám! ” hấn nói.

“Sao lại không? Cuộc hôn nhân này chỉ có ” cha” tôi là lợi. Không có tình yêu thì làm được gì? Nếu anh không thấy thuận... thì đi mà kết hôn với ông ta sẽ tốt hơn đây ! ” Nó khép đôi mắt lại. Thật nhưc đầu!!

” không tình yêu sao? Vậy tôi sẽ cho em thấy cái kết của việc chọc giận tôi! ”

Nó nghe vậy mà lòng chợt run lên, có phải mình nói hơi quá đà không? nó mở tròng mắt xoay về phía hấn.

hấn bước đến gần nó, cúi đầu hôn lên môi của nó một cách thô bạo... nó chỉ biết vùng vẫy để đôi tay có thể thoát ra khỏi bàn tay to lớn của hấn đang ngự trị trên đỉnh đầu. Hôn đến khi nó thấy như xung quanh tối dần hấn mới buông ra, khẽ nói bên tai nó:

” nếu không phải vì em đang bệnh, tôi chắc chắn sẽ ăn em ngay tại đây!!” rồi bỏ đi.

Ăn nó? Ăn gì? Là quỷ hả? Cứ nghĩ đến hấn một tay cầm dao một tay cầm nĩa bước đến gần nó , xé thịt lột da ăn gan uống máu quân thù... ý lộn nó thì da gà nổi lên. Tránh xa người đàn ông này ra, phải! 1000 m tránh xa là ít!!

Ngày hôm sau nó xuất viện, nơi đầu tiên nó bước chân đến là nơi mà nó căm ghét nhất:” NHÀ!”

Bước vào, xung quanh là những ánh mắt lo sợ của đám người hầu. Không quan tâm nó đi thẳng đến phòng chính của căn nhà. Đào mắt, nó thấy người đàn ông mà nó từng kính trọng.

“Thưa cha! ” nó nhẹ nhàng nói làm ông ta giật mình.

“Ah...chào... chào con gái! ” ông run lên từng đợt, đám sát thủ ngu dốt, lẽ ra phải làm cho nó tan xác chứ? Sao giờ lại ở đây??.

” có lẽ ông đang cảm thấy thấy vọng... vì tôi không bị thương như ông mong muốn? ”

nó bước đến gần chiếc sofa mà ông đang ngồi, đưa tay đặt nhẹ lên vai của ông rồi cúi xuống...mím cười quý dị thì thầm bên tai của ông ta :

” Ông ham muốn chiếc ghế CEO này lắm sao? Đến cả cô con gái máu mủ của mình mà ông cũng muốn giết chết? ”

“Không...không... làm sao...ta có..

Có ...thể Làm...làm vậy!” Người ông ta run lên từng đợt.

Nó cười to, rồi đi đến chỗ chiếc bàn pha lê, cầm cây dao gọt trái cây lên, nó gần giọng nói:

” nếu đã vậy... đây!! Cây dao này tôi gửi ông. Sắc bén như chính ông, lạnh lẽo như những việc ông đã làm với mẹ con tôi... chỉ một nhát... cuộc đời tôi coi như xong... đây... cầm lấy!! ”

nó nắm lấy bàn tay đang run rẩy của ông ta, cây dao một lúc đã nằm gọn trong lòng bàn tay ông.

” một tay cầm dao, đâm thẳng vào đây này! ĐÂM ĐI!!” Nó gào lên, chỉ về phía ngực trái...

*Keng * tiếng con dao rơi xuống nền đất .

Ông ta run rẩy:

“ta...ta không thể...”

chỉ một khắc... ông đã muốn ghim cây dao xuống nơi mà tim nó đang đập....nhưng gương mặt ấy... đôi mắt ấy...giống... thật giống đến đáng sợ... người phụ nữ mà ông ta đã từng yêu thương... đã từng hứa là sẽ chỉ yêu một mình bà ấy ... suốt cuộc đời! Ấy mà... giờ nhìn xem.

Là người phụ nữ ấy muốn trả thù ông, sinh ra một người con gái giống hệt bà... để cho ông đau khổ... từng ngày...

Nó chỉ im lặng, rồi nói với chất giọng lạnh lẽo...

“Ha! Không thể sao? Ha ha ha! Không thể? Không thể chỉ vì gương mặt tôi giống với mẹ của mình đến đáng sợ sao? Nếu như đã sợ rằng sẽ có ngày hôm nay thì ngay từ đầu ông đã không đối xử với mẹ con tôi như vậy! Ông không tự giết tôi vì sợ có lỗi với mẹ? Ông sai người đến để khui tôi giúp ông sao? Thật đáng khinh bỉ!.mẹ con tôi đã làm gì ông để ông có thể nhẫn tâm giết chết cốt nhục của bản thân như vậy? ”

nó nói rồi cầm cây dao nằm trên mặt đất, cứa nhẹ vào làn da hồng hào của nó, chỉ vài giây sau, trên tay nó xuất hiện những giọt máu nhỏ chảy xuống:

“Tôi thấy thật kinh tởm khi trong người mang dòng máu của ông. Xem này! Chúng đẹp chứ? Thật đẹp! Giống như những giọt máu của mẹ lúc bà cứa tay tự vẫn nhỉ? Đau quá! Đau lắm cha ạ! Rất đau! ”

nó mếu rồi quì xuống, đưa tay kéo nhẹ ống quần của ông.

Ông ta hoảng loạn:

“không... không! Đừng lại đây! ”

“Đau quá! ông định nhìn tôi chết dần như thế này ư?” Nó thì thào.

Ông ta điên dại, thật giống! Giống cái cảnh mà lúc mẹ nó tự cửa tay và quì xuống van xin ông, bà ấy cũng nói như vậy... ”ông định nhìn tôi chết dần như thế này sao...”.

Nó lại khóc lóc:

“Tôi cảm hận ông... nếu có kiếp sau... Tôi nhất định sẽ dành hết thời gian của mình mà đi tìm ông... tìm cho đến khi thấy ông rồi... lúc đó hãy cùng sống và cùng chết một cách đau đớn giống tôi nhé!! ”

” không... tôi... tôi van xin bà! Tha cho tôi... tôi biết tôi sai ở đâu rồi... tôi xin bà! ” ông ta gào thét rồi tay ôm bên trái khụy xuống.

Nó đứng dậy phui tay, đôi mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông đang đau đớn... ha... có đau bằng mẹ của nó không... từng câu từng chữ trong đêm ấy, cái đêm mẹ nó tự sát, nó ở đó, chỉ biết nhìn thấy người mẹ của mình đang van xin ông ta... từng chữ của bà in hằn trong trí nhớ của nó. Không giết ông ta được... vậy thì làm cho ông ta hóa điên đi... rồi tự làm bản thân đau khổ một cách từ từ... .. thế thì còn ghê gớm hơn là chính một nhát dao chết tức khắc...!

Nó bước ra ngoài,sau đó thì đám người hầu chạy vội vào trong gọi xe cấp cứu cho ông.

Máu vẫn chảy, nhưng nó không còn cảm thấy được gì nữa... không đau...

Thế giới này... nó sống cũng không cảm thấy lãng phí, trên môi nở nụ cười:

” mẹ! Con đã trả được nửa mối thù của mẹ rồi đây! Mẹ thấy con giỏi không? Con sẽ trả tiếp cho mẹ...cho những người đã hại mẹ... cho họ biết ... thật sai lầm khi đã làm mẹ đau khổ ! ”

Bầu trời tối dần và mưa to kéo đến...

Xin lỗi các bạn vì cho đến giờ mình mới viết tiếp.. mong các bạn ủng hộ kem tiếp nhé! Comment nha!

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Biết Lỗi Rùi Mà!!

Bước ra căn nhà đã không còn hơi ấm, nó đi về phía chiếc xe ducati màu đỏ, đội nón bảo hiểm, chiếc kính to che gần nửa khuôn mặt xinh đẹp của nó,nhìn về phía căn nhà kia, nhếch mép!

“Ông nghĩ ông có thể thoát dễ dàng như vậy à! Còn bà vợ yêu quý cùng đứa con gái đảm đang của ông nữa mà! Từng người một... cứ chờ đi!!”

Chiếc xe phân khối lớn đi trên đường cao tốc.

Kết

Nó thắng gấp lại, mảy liễu nhiu nhẹ.

Fu**!! Chiếc xe hơi kia làm quái nào mà thắng lại rồi đột nhiên phóng đi mà chưa xin lỗi nó! Thật là bực mình mà !!

đi nhanh về nhà riêng của nó. Bước xuống xe, nó cảm lạnh...

Một cái bảng to dùng đập vào mặt nó:

“FOR SALE!!! ”

Cái quái quỷ gì vậy trời!!! Nó nhìn những người chuyên chuyển đồ đang thành thạo di chuyển từng vật dụng trong nhà nó ra ngoài: sofa, TV, tủ lạnh,... từng thứ một được chất lên xe tải trắng có dòng chữ:”chuyển nhà!!”

“nè! Các người làm gì thế? Đây là nhà tôi mà!! “nó la lên, nhìn biển số nhà, ủa! Đúng mà ta!!!

“chúng tôi chỉ tuân theo lệnh của cậu chủ thôi chứ không làm gì đâu! ”

một anh chàng đội mũ lưỡi trai nở nụ cười hân hạnh.

Không làm gì?? Các người có phiên định nghĩa chữ: “KHÔNG LÀM GÌ” của các người được không??

Không làm gì của các người là đem từng đồ của tôi lên chiếc xe chết tiệt của các người à! Định nghĩa của các người vui thật đấy!!!

“nhưng làm phiền cho tôi HỒI là CẬU CHỮ của các người là ai vậy?” Nó gần giọng,

“dạ thưa cô là cậu Phong ạ”

anh ta cười tiếp. Tại sao nó lại muốn đâm vào khuôn mặt thân thiện của cậu ta thế nhỉ?

À mà khoan! Cậu Phong? Quen vậy nhé! Phong à ? Phong? Phong nào?!

PHONG!!!!!!!!!!

chết thật!! Chồng “sắp cưới” của nó...

Sao lúc đó nó có thể ngu như vậy chứ!!! Trời ơi là trời! Ông ghét tui lắm hả!

Thế thì dọn ra đường ở à?! Không có nhà!!! Số nhỏ!

Phong gia chết tiệt! Chỉ là lỡ mồm thôi mà! Có cần phải vậy không ? Nó ngược gương mặt đau khổ lên trời...

Không được! Phải gấp hẩn thôi.

Chạy thật nhanh trên ducati, nó đã đến nhà của hẩn! Đừng hỏi vì sao nó biết nhà hẩn, google!

Rầm rầm

“Nè tên vô duyên vô phận vô tình vô nghĩa vô nhân đạo kia! Anh lăn ra đây cho tôi !”

nó đập cửa rầm rầm

“Nè cô kia, làm gì thế hả? Cậu Phong đang nghỉ ngơi mà! Muốn gặp thì sáng mai! “ông bảo vệ xua đuổi.

“ngày mai? Sợ rằng 1 phút nữa là tôi đốt luôn căn biệt thự của hẩn rồi ấy, chứ ở đó mà xua đuổi tôi! Ông có biết tôi là ai không hả? “nó lạnh lùng.

“cô... cô là ai...cô đừng xằng bậy nha!” Ông bảo vệ run rẩy.

“Cho cô ấy vào! Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi!! “tiếng nói lạnh lẽo vang lên trong chiếc máy.

“Dạ vâng! Dạ mời phu nhân! “ông ta liền thay đổi tính tình.

*Crắc!! * tiếng bẻ vỡ của chiếc máy do nó đâm vào. Thật là muốn tưởng tượng đó là khuôn mặt của hẩn để nó đâm mà!

nó giật giữ bước vào chiếc cổng to lớn. Không tệ!

“Có chuyện gì mà khiến vợ yêu phải đến đây vào giờ này thế?” Hẩn ngồi trên chiếc sofa nhắm nháp trà.

“Dư thừa! Người biết rõ nhất là anh! Cần phải hỏi! “nó giận dữ!! Còn giả nai?

“tôi làm gì?” Hẩn cười, xem ra làm vợ hẩn tức điên rồi!

“hử! Về căn nhà của tôi! Anh biết anh đang làm gì không hả? ”

“làm lễ rước dâu! “hẩn ung dung.

“...”câm lặng tập 1.

“tôi chỉ về nước mới có mấy ngày, nên không hiểu về phong tục Việt Nam lắm, vậy em giải thích giùm tôi lễ rước dâu là gì được không? “hẩn mỉm cười.

A! Hẩn không biết lễ rước dâu là gì? Vậy để nó giải thích:

“e hèm! Lễ rước dâu là gửi hết tất cả các vật dụng trong nhà của cô dâu về lại chính căn nhà của cô ấy! Chứ không phải là quăng thẳng vào mặt của cô ấy với cái bảng “FOR SALE”! Đó là nghi thức rước dâu của Việt Nam đấy! “nó nói.

Hẩn chỉ biết phì cười, vợ hẩn thật thú vị!!

“nhưng anh là người chuộng theo phong cách nước ngoài! Rượu dâu ở đó là họ chuyển hết vật dụng của cô dâu qua nhà chú rể để sống chung.”

hắn uống ngụm trà, cảm thấy vị trà nhạt nhẽo trở nên ngọt lịm.

“...”câm lặng tập 2.

Cuối cùng, chịu không được nữa nó tiến đến gần hắn, ngược đôi mắt ngấn lệ:

“em biết lỗi rồi mà!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấ! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Kí Ức...

” Em biết lỗi rồi mà!!!”

Nó nấc, kéo Nhẹ cánh tay của hắn.

Hắn ngạc nhiên, mắt mở to nhìn vào gương mặt đáng yêu của nó, hắn có phải ra tay hơi quá hay không?

” em... hức... hức... em xin lỗi... em sẽ ko như vậy nữa mà!” Nó khóc.

“Anh...anh... em đừng khóc...nữa... anh xin lỗi... anh... anh biết lỗi rồi!”

(cung ghê!!)

hắn rồi quá thành ra nói nhảm luôn.

” anh... trả lại đồ cho... en nhé! Nhé anh!” nó lay tay hắn.

” ừ! Ừ! Anh trả lại liền! Anh hứa!” hắn gạt đầu liên tục.

Bíp một tiếng động vang lên.

“Haizz! Có lẽ anh dễ bị lừa quá nhỉ?”

Nó đưa tay lau nước mắt giả trên mi, ngáp nhẹ.

cạch chai nhỏ mắt rớt xuống tạo nên tiếng động vui tai.

Hắn vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Anh phải làm theo lời anh vừa nói đấy nhá! Nếu Không...”

Nó cầm chiếc máy thu âm phe phẩy trước mắt hắn, gương mặt ngất lên trời.

“nếu không thì...đường đường là một tổng giám đốc lừng danh mà đi lừa gạt phụ nữ...xem ra có trò hay cho bọn “chó săn” kia rồi! Phải không? Chồng yêu!”

nó cười híp mắt.

” em...Em dám!” Anh nói không nên lời.

” sao lại không dám chứ! Anh yêu! Trề rồi! Em về ngủ đây, ngon giấc nhé!”

Nó nháy mắt rồi lác người biến mất ra khỏi cửa phòng hắn.

Bước ra cổng, lại gặp ông bảo vệ.

Ông ta mỉm cười:

” phu nhân về cẩn thận!”

nó cũng gật đầu:

” chú ở lại cũng cẩn thận! ” nó cười bí ẩn nhìn về phía căn phòng của hần, bước đi . .

” muốn tôi cầu xin sao? Một ngàn năm nữa đi!”

Nó nhếch mép. Bước lên chiếc phản khối lớn, chạy nhanh.

“Em.em được lắm . .chờ đó!” Hần bực bội.

Về đến nhà riêng, nó gật đầu tán thưởng nhân viên dọn đồ làm việc chăm thật! Mới đi thì quay lại đồ đạc trở lại như cũ rồi!! Tốt tốt!.

bước vào phòng tắm, nằm xuống chiếc bồn tắm màu đen galaxy , nó thờ dài một hồi, trong đầu lại liên tưởng đến một câu nói nào đó:” tắm khi stress dễ tử vong!”

Nó nhếch mép nhẹ,chết sao? Được thôi, sống cũng chả ý nghĩa gì đối với một người có kí ức như nó rồi.

Mùi hương hoa ly thoảng nhẹ, mái tóc nâu búi nhẹ, vài sợi tình nghịch rơi ra càng làm nổi bật chiếc cổ trắng ngần của nó, đôi mắt nhắm nghiền làm hàng mi dày nay càng thêm phần yếu đuối.

Tắm xong,nó khoác chiếc áo choàng xanh đậm bước tới giường đen rộng ngồi xuống,kiểm tra điện thoại,tin nhắn cùng 3 cuộc gọi từ Hanne.

” hello? ” đầu dây bên kia vang lên.

“Hanne! Tôi đây! Có chuyện gì gọi cho tôi những 3 cuộc thế?” Nó vừa lau tóc vừa nói.

” ah! Nhi!! Lâu rồi chúng ta không nói chuyện với nhau nhi!” Cô gái tên Hanne vui vẻ nói.

” ừ! Chuyện tôi nhờ cô làm xong chưa?”

” chuyện gì mà Hanne này chưa làm xong? Tất cả đều ổn thỏa cả rồi!”

Hanne là người Hàn nên nói tiếng Việt không được chuẩn lắm.

” báo cáo cho tôi biết! ” nó đưa tay gỡ nhẹ tóc rồi.

” e hèm! Cô đưa cho tôi toàn là thông tin chín xác, à Linh Yến kia chắc chắn sẽ thối mặt cho xem!” Hanne cười khoái chí.

” tốt! Mai gửi đến chỗ tôi! thôi ngủ đi trễ rồi, cảm ơn! ” nó chuẩn bị cúp máy.

” ế này! Nhiu đấy thôi hả?” Hanne phụng phịu.

” tôi sẽ sắp xếp cho cô đi bali! ” nó lắc đầu.

” có thể chứ!! Thôi ngủ ngonh!! ” Hanne cúp máy cái rụp.

Nó nhìn vào chiếc điện thoại,mỉm cười ác độc.

” Linh Yến! Tôi sẽ cho cô toại nguyện ý muốn của mình! Tranh giành với tôi? ha! Chết là vừa!” Nó nắm chặt điện thoại.

Linh Yến là đứa em gái cùng cha nhưng khác mẹ với nó, à ta rút cuộc cũng chỉ được gọi là bản sao lỗi nặng thôi! Nghĩ rằng mình là thiên nga sao? Nực cười! Luôn nằm dưới thân đàn ông rên rỉ để đem lợi về cho mình mà muốn mọi người tôn trọng? để xem! Tôi sẽ cho cô được như người cha đáng kính của cô! Ha ha!

đi vào giấc ngủ một cách nặng nề, nó mơ thấy một cô bé có tóc nâu dài đến thắt lưng chừng 6,7 tuổi,mặc trên người một chiếc đầm xanh nhạt xinh xắn, chạy nhảy trên con đồi toàn hoa daisy trắng. cô bé ngồi xuống nghỉ chân, ngược nhìn bầu trời, cô bé thấy những đám mây có hình dạng ngộ nghĩnh: cây kẹo bông gòn ,một nhúm cỏ nhỏ, một cánh hoa trắng phau, . . . và cô bé thấy một đám mây mang hình của gia đình cô, có cha cô, mẹ cô và cô, cô bé cười tí mắt,quay lại và la to:

” cha mẹ chậm quá đấy!!”

” từ từ chứ cô công chúa nhỏ của tôi!”

Người đàn ông mỉm cười dịu dàng,đưa bàn tay đỡ lấy bàn tay nhỏ bé của mẹ cô bé,một người phụ nữ thật xinh đẹp biết bao.

”con gái ngoan, coi chừng cảm bây giờ!” Mẹ của cô bé xoa đầu cô.

”mẹ làm như con còn nhỏ lắm ấy! Con đã 8 tuổi rồi đấy thưa mẹ!” Cô bé nhún nhảy.

”gần 8 tuổi thôi cô nhóc ạ!” cha cô bé cười.

”ngày mai là con đã 8 tuổi rồi! Cha mẹ đừng ích kỉ như thế chứ!” Cô bé phụng phịu.

”ừ! Con gái mẹ lớn lắm rồi! Sắp thành bà lão rồi đấy!”

“ha ha ha!” Tiếng cười đùa của gia đình cô bé thật hạnh phúc.

cho đến ngày hôm sau, ngày sinh nhật của cô bé ấy...

Cô bé tung tăng trong chiếc đầm trắng, mái tóc nâu cam được cài một bông hoa nhỏ màu xanh.

”mẹ ơi!! ” cô bé kêu to.

Đáp lại cô là sự im lặng, cô gọi lại lần nữa, nhưng vẫn như vậy.

Cô chạy lên cầu thang, bước đến trước căn phòng của cha mẹ, cô vặn nhẹ nắm cửa, tuyệt!! Không khóa!

cô bước vào, điều đầu tiên cô nhận ra rằng đó là một mùi máu tanh ập vào mặt cô, cô bịt mũi.

”cha mẹ làm gì mà mùi khó chịu thế?”

Cô bé mở cửa to hơn chút nữa để ánh sáng chiếu vào căn phòng tối.

Ánh sáng dần rộng ra cho đến khi cô thấy cha mình đang nhìn cô với ánh mắt vô hồn,, gương mặt điển trai còn vương chút máu.

”cha! Cha làm gì mà để bị thương rồi?” Cô chạy lại.

Nhưng cha cô không trả lời mà chỉ nhìn về phía góc tường, mẹ cô đang dựa ở đó.

”mẹ ơi! Mẹ! Cha bị thương rồi này!”

Cô bé lại gần mẹ ,nhưng lễ ra mẹ cô phải ôm cô như thường lệ chứ!.

”mẹ ơi!” Cô bé lay vai mẹ,nhưng trên tay cô dính toàn là máu!!!

”mẹ!! Mẹ ơi!!!” Cô bé hét lên.

Mẹ của cô ngược nhìn cô, mỉm cười yếu ớt rồi thì thầm chỉ mình cô nghe được!

”cha!! Mau cứu mẹ!” Cô bé khóc nức lên.

Nhưng người cha chỉ đứng đó, rồi đột nhiên bước lại gần cô và kéo cô ra khỏi người mẹ.

”cha! Cha làm gì thế?” Nhưng xung quanh chỉ còn là sự im lặng.

Cô không còn thấy gì ngoại trừ bóng tối, cô nhìn xuống chiếc đầm trắng đã thấm máu, đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt, miệng luôn hát bài hát xưa mà cô và cha mẹ cô từng hát:

”i have a family, a happy family, i have father, i have mother, and the most beautiful princess is me! ”

Nó bùng tỉnh , gương mặt đã đầm nước mắt, nó cầm chiếc điện thoại đen lên, bấm số một cách vô thức...

“alo” một giọng nói trầm ấm vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Ưống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nhầm Lẫn...

“Alo” một giọng nói trầm vang lên.

“Hức...hức...” nó cứ nấc lên.

“Alo?” hần hỏi lại.

” Anh...hức!” Nó kêu.

“Nhĩ? Em bị gì thế?” Hần hoảng.

“Em...gặp ác mộng”

“Haizz... làm anh hết hồn...sao vậy? Gặp ác mộng sao?” Hần cười.

“Ừm” nó gật đầu.

“Mơ gì mà ác mộng?”

“Mơ thấy anh...” nó lạnh lùng.

“Nè nè! Nửa đêm gọi cho anh mà nói như thế đấy hả?” Hần cáu.

“Hi hi! ” Nó cười lém lỉnh.

“Hừm! Giận!!” Hần cũng cười theo.

“Thật ra...Em mơ thấy mình hồi nhỏ...” nó nhỏ giọng.

“...” hần im lặng một hồi rồi nói:

” đừng quan tâm đến nó nữa! Bỏ ra sau hết đi Em à! Anh biết rằng cha Em bị điên như bây giờ là do Em,phải không?”

“Anh thì biết gì chứ!” Nó gằn giọng.

“Nghe anh...” hần giải thích.

“Không!! Tôi không muốn nghe gì hết! Ông ta đáng bị như vậy!! Anh đừng nói tốt cho ông ta!!! ” Nó hét lên trong điện thoại.

“Nhì...Em không hiểu...” hần cố gắng nói.

“Phải.. tôi không hiểu. Tôi không thể hiểu được...rằng tại sao...ông ta lại đối xử với mẹ con tôi như vậy! Phải! Tôi không hiểu...tôi không hiểu gì ông ta hết!!!” Nó nói rồi cười điên dại.

“Em điên rồi Nhì! Em bị mù quáng quá rồi!! Tỉnh lại đi!” Hần lo lắng.

“Ha ha!! Điên? Mù quáng? Đến cả anh cũng nghĩ rằng tôi như vậy sao?” Nó nhếch mép:

“Đúng đấy!! Tôi điên rồi! Tôi mù quáng đấy!! Là vì ông ta,người luôn được cho là tốt đẹp!! Vì ông ta đẩy anh có biết không?” Nó cười to

“Một người có gia đình hạnh phúc như anh thì làm sao mà hiểu được! Ích ra cha mẹ anh còn sống trên đời, ích ra cha mẹ anh còn thương yêu anh! Ích ra họ không kêu người đi sát hại anh! ” nó khóc.

“Anh biết không, tôi rất sợ! Từ nhỏ tôi đã luôn sợ! Sợ rằng sẽ có ngày cha mẹ tôi mất hết! Nhưng sợ thì làm được gì? Thế nên tôi mới làm như vậy. Khiến cho ông ta quỵ dưới chân tôi mà cầu xin, cảm giác rất thoải mái!! Vì mẹ tôi, tôi sẽ làm tất cả cho bà!” Nó hận thù.

“Một cô bé 8 tuổi, chứng kiến cảnh cha giết hại mẹ vào đúng ngày sinh nhật của cô! Anh có thể hiểu không? Cô bé ấy quá nhỏ để có thể chịu đựng cảnh này!! ”

“Nhì...Em...” hần gọi.

“Thôi! Nếu như anh còn nghĩ rằng tôi là một kẻ máu lạnh. Thì chúng ta coi như không quen biết!! Vậy đi, cảm ơn anh đã lắng nghe tôi. Ngủ ngon” nó chuẩn bị cúp máy.

“Khoan...Nhì à!!”

“Gi?”

“Anh...Em muốn anh làm gì cho Em?!” Hấn lắc đầu.

“Anh đang nói cái quái gì vậy hả?” Nó ngạc nhiên.

“Hãy để anh...hiều được nỗi đau của em! Anh sẽ trả thù giúp em!” hấn nói nhỏ.

“Trả thù giúp tôi? Anh đùa à! Trò chơi này, chỉ có tôi là người bắt đầu!” Nó gằn giọng.

“VẬY...anh sẽ là người kết thúc nó!” Hấn quả quyết.

“Anh...anh muốn làm gì thì kệ anh!” Nó bực mình rồi tắt máy.

Lại một đêm mất ngủ...cho nó và hấn... hai con người...hai nỗi đau khác nhau...

Sáng hôm sau...

“Hanne! Tôi đã nhận được thông tin từ cô rồi! Làm tốt lắm!” Nó hài lòng cầm tập hồ sơ về Linh yển: Em gái cùng cha khác mẹ với nó.

“Thế à! Tất nhiên là tôi phải làm tốt rồi!” Hanne cười vui vẻ.

“Hanne này! Cô có thấy tôi làm việc này...có quá đáng lắm không?”

“Sao lại quá đáng? Nếu tôi là cô,tôi cũng sẽ làm như vậy! Cô đã trải qua nhiều chuyện rồi!” Hanne cười nói.

“VẬY à! Thế mà có người kêu tôi dừng lại đấy!” Nó cười khi nhớ đến hấn.

“Ai mà ngu ngốc thế!” Hanne cười to.

“Phải...ngu ngốc thật...nhỉ?” Nó cũng mỉm cười.

Tại nơi hấn làm việc...

hắt xì

“Quái lạ! Cảm ư?” Hấn xoa mũi.

Nó bước đi trên đôi giày boots đế cao

(tại lùn quá nó vậy!!)

Chiếc áo thun đen bó sát thân hình quyến rũ của nó, gương mặt lạnh lùng đeo chiếc kính mát to che gần hết nửa khuôn mặt.

Nó bước vào một quán cà phê Denzel, ngồi chờ đợi một ai đó. Trong khi ngồi chờ, nó thấy có một cặp đôi hôn nhau thắm thiết. Ban ngày ban mặt mà hôn nhau tình tứ thế ư? Cô gái ấy có vẻ chủ động, kéo chàng trai xuống để hôn nữa chứ!!! Ai da da! Nó tưởng tượng, nếu nó với hấn! Như vậy thì...aaa!! Ai đó tát nó một cái!!! Nó đỏ bừng mặt.

Ngồi đợi một hồi, một cô gái mặc áo đỏ chót ôm sát thân hình bốc lửa đến bàn của nó.

Cô gái ấy nhìn có vẻ rất tức giận...

rầm!

“Chị hãy giải thích đi!” Cô ta gầm gừ.

“Ngồi xuống!” nó uống một ngụm nước.

“Chị!!! Hừ!” Cô ta ngồi xuống.

“Thật quý hóa quá mới có dịp được gặp tiểu thư Linh Yển!” Nó cười.

“Ha ha! Phải! Chị rất may mắn đấy!! Được gặp Hoàng phu nhân là tôi!” Nói rồi cô ta cười.

Hoàng phu nhân? Cô ta nhầm rồi!! Nó mới là Hoàng phu nhân! Xem ra, hấn thông báo thiếu rồi!!

“Hoàng phu nhân?” Nó hỏi cô ta.

“Phải! Chị không biết gì sao? Thật là! Đây! Tờ báo sáng nay chị chưa đọc à? Vậy thì ngắm nó một chút!” Linh Yến cười loạn.

Nó cầm tờ báo, nhếch mép...

Tờ báo được ghi ngay trang đầu:

“HOÀNG PHONG: CEO CÔNG TY HOÀNG THỊ!! KẾT HÔN VỚI TIÊU THU TẬP ĐOÀN HỌ NGUYỄN!!”

Đọc xong dòng chữ, nó cười:

“Thật là quá vô ý!! Để Hoàng phu nhân gặp tôi vào lúc này!” Nó cúi chào.

” phải! Chị thật quá vô ý! Có biết chị đã từng đối xử với tôi thế nào không? ” ả ta hất mặt.

“Tôi thật sự xin lỗi... tôi có mắt như mù!! Xin lỗi Hoàng phu nhân!!” Nó giả bộ run sợ.

“Sợ thế là tốt! Tôi sẽ cho chị được yên thân!” nói rồi ả đứng dậy bước ra khỏi quán cà phê.

Khi ả ta bước ra, nó cười thành tiếng, bắt máy gọi cho hấn.

“Anh làm việc này sao?”

“Em thấy có vui không?” Hấn thích thú.

“Rất vui!! Nhưng xem ra anh in thiếu tên Em rồi!” Nó lắc đầu.

“Sao thế?” Hấn lo lắng, chết thật! chuyện trọng đại mà lại mắc sai lầm sao???

“Nhưng không sao! Em rất thích! Cảm ơn anh nhé! Giờ Em bận rồi, chiều Em sẽ đến công ty anh!” nó tắt máy.

Hấn cười tươi! Thật tốt! Tưởng nó giận hấn chứ!

Tâm trạng của hấn phần khởi, đi đâu cũng mỉm cười làm nhân viên công ty lo lắng: chủ tịch bị bệnh à?

Nó cúp máy xong, gương mặt lại trở nên quí mị...

“Anh làm rất tốt! Chồng à! ả ta đã hiểu lầm rồi!”

Ha ha! Phu nhân nhà họ Hoàng ư? Nực cười! Chỉ có nó mới có thể là Hoàng phu nhân thôi!

Rồi nó nhếch mép lạnh lùng.

Kem: xem ra chị ấy đã fall in love với anh main nhà mình!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấ! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Cuộc Chơi Bắt Đầu.

“Hanne! Tôi cần 2 hồ sơ về người đàn ông của Linh Yến, một bản gốc và một bản sao. Cô ta không thể nhờ nhờ nếu như không có người chống đỡ. Tìm hiểu đi!” Nó nói trong điện thoại.

” Aizz! Nhi à, đợi lúc khác được không? Sao cô lại nhờ tôi vào kì nghỉ cơ chứ?” Hanne than thở

“À! Đợi đến lúc nhà cô tan nát rồi cô mới làm cho tôi?” Nó khuấy ly R&B.

” A...không không! Tôi làm liền...3 phút... Đúng 3 phút!!!” Hanne hoảng.

“Ừ!” Nó tắt máy.

“Cái con người này!! Không cho người ta nghỉ ngơi gì hết” Hanne nhủ mảy than vãn.

3 phút sau...

Ting Ting

Nó bật điện thoại lên, lướt nhanh trên màn hình, đúng là Hanne, làm việc quả thật rất tốt.

“Đề tôi xem,nếu động vào chú hồ con, thì hồ mẹ sẽ làm gì?” Nó nhếch mép rồi bước đi.

Về đến nhà,nhìn đồng hồ...

” chết thật!! Nghỉ học nhiều quá rồi. Mai phải vào lại thôi.”

Nó sắp xếp sách vở. Nói là sách vở cho thư sinh thôi chứ nó đem hồ sơ về người đàn ông kia.

Sáng hôm sau...

“Nè! Có nghe gì chưa? Tiểu thư nhà họ Nguyễn sắp kết hôn với chủ tịch Hoàng đấy!”

“Trời ơi! Hoàng Phong của em... sao anh bị cướp nhanh thế...”

“Cô tiểu thư nhà họ Nguyễn kia không biết thế nào, cô ta mà lạng quạng là tui cắt!!!”

Nó vừa bước vào cổng trường,nghe thấy thế liền nổi da gà...chồng à! Tại anh mà Em có anti fan rồi đấy!!

Nó dung dăng bước vào thư viện,ngước lên nhìn cái bản màu vàng có dòng chữ đỏ,nó mỉm cười.

Xem ra tìm người đàn ông đó không phải khó!

Nó đẩy cửa bước vào, một người con trai đeo tai nghe ngồi trên bệ cửa sổ, gương mặt đẹp như tượng,sống mũi cao, đôi môi mỏng, ngũ quan cân đối...không tệ!!

Chà biết là ông trời có trêu nó hay không mà người con trai trước mặt là bạn cùng bàn với nó.(chap 3 có nói ngang qua một người tên Huy!)

“E hèm!!” Nó háng giọng.

Không ai trả lời...

“E hèm?” Nó lại làm lần nữa và cũng y như vậy.

Quá đáng!! Hết sức hết sức quá đáng! Một người như nó mà lại bị bơ ư??

Nó bực mình nhìn kĩ lại,rồi tự lè lưỡi! Anh ta đang nghe nhạc!! Nó bước đến, giật nhẹ tai nghe ra...

Anh ta mở bưng nắp ra, liếc nhìn nó rồi phụt ra hai chữ:

“Cút đi!”

Cái gì??? Cút đi???Anh ta bị điên à?

Nó cứ đứng nhìn anh ta chằm chằm.

“Điếc hả? Cút đi!” Anh ta bực bội rồi giật tai nghe đeo lại.

Nó tát cho anh ta một cái...

“Cái... sao cô dám tát tôi? Cô biết tôi là ai không hả?” Anh ta đứng bật dậy,nắm lấy cổ tay nó.

“Anh là Quang Huy, con trai của Quang Đại : chủ tịch một công ty chính trị có tiếng trong nước. Là một người khiến cho mọi người sợ hãi. Nhưng trong “mọi người” ấy, không có tôi!” Nó ngước mặt lên.

” Chưa ai dám nói với tôi như vậy! Sao? Cô là ai? Chắc cô không muốn gây chú ý với tôi?” Anh ta nhếch mép, rút bao thuốc ra đốt.

“Không, tôi không muốn gây chú ý với anh,tôi đã có người rồi! Tôi chỉ muốn hỏi...anh có quan hệ gì với Nguyễn Linh Yên?” Nó hỏi.

Anh ta khựng lại...

“Sao cô biết chuyện này?”

“Biết chuyện? Ha ha! Nếu muốn người khác không biết... thì đừng làm!” Nó cười.

“Cô...”

“Đừng lo, chúng ta sẽ gặp lại nhau... ở trên lớp học... tạm biệt!” Nó vẫy tay rồi đi lên lớp.

Anh ta nhìn theo bóng dáng của nó, hảo! Có thú mới rồi!

reng...

”Nhi à!! Sao mấy ngày nay cậu nghỉ học hoài thế?” Cô gái tên Kim nói.

“Tôi quen cậu?” Nó nhú mày.

“À không không... tớ chỉ là muốn kết bạn thôi!” Cô gái ấy ngại.

Nó nhìn từ trên xuống dưới, Kim có mái tóc búi ngô dễ thương, đôi mắt to tròn, nụ cười cũng không bị vấy bẩn, một người con gái trong sáng...

Kết bạn, từ này đã quá xa lạ với nó khi còn nhỏ rồi...

“Kết bạn?” Nó hỏi.

“Phải! Tại tớ thấy cậu có vẻ cô đơn nên muốn kết bạn, cậu có chịu không?” Kim nghiêng đầu.

“Ừ!” Chần chừ một chút nó đưa tay ra bắt tay Kim.

“Tớ tên Kim, là con gái của cha mẹ và là chị của hai thằng nhóc láo cá!” Kim cười tươi.

“Phụt!! Ha ha!” Nó cười vui vẻ.

Thế Là nó có bạn...

‘Bắt đầu vào tiết học, nó cứ chờ mãi, cái tên bã kẹo ấy trốn đâu mất rồi!’ Nó hừ nhẹ.

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Kim quay xuống hỏi nhỏ.

“Tên Huy ấy sao chưa lên?” Nó hỏi.

“Cậu... cậu biết Huy sao?” Kim có vẻ khá lạ.

“Ừ.” Nó gật đầu.

“À! Cậu ấy ít khi nào lên lớp lắm! Nhưng sao cậu biết Huy vậy?” Kim cười gượng.

“Tôi biết không được sao?” Nó nhú nhẹ mày.

“À không... không có gì đâu!” Nói rồi Kim quay lên.

Nó nhìn Kim từ đằng sau, cô gái tên Kim này... có chút gì đó mờ ám.

“Thằng oắt đáng chết!! Để chị đây chờ mày à?” Nó tức.

Ra về nó bước ra cổng trường, có một người con trai đợi nó...

“Cô gái, lâu quá không gặp.”

“Ừ! Anh bắt tôi phải chờ anh trên lớp sao?” Nó nhếch mép.

“Nào dám! Tôi bận mua cho Em thứ này!” Huy đưa một bó hoa đỏ ra trước mắt nó

“Cái...” nó ngạc nhiên.

“Nghe có vẻ điên rồ nhưng... làm bạn gái của tôi!” Huy cười.

Ai cũng đứng lại nghe ngóng tình hình.

“Trời ơi!! Anh Huy tỏ tình kìà! ”

“Dễ thương quá!!”

“Cô nàng nào may mắn thế!!”

Nó nhìn xung quanh, muốn chọc tức nó sao?

“Không!!” Nó nói

” há?” Huy ngỡ ngàng.

“Anh có vấn đề về thần kinh sao? Tôi đã bảo là tôi đã có người khác rồi!! ”

“Ai vậy?” Huy hỏi nó.

“Một người đàn ông!” Nó cười.

rầm!! nguyên sân trường ai cũng ngã vì nó.

“Em...chứ không lẽ là phụ nữ!!!” Huy nói lắp.

“Anh ấy là ai anh không cần biết! Anh chỉ cần biết một điều rằng: Quang Huy! Tôi biết rõ anh đấy!!” Nó nói rồi bước qua mắt anh ta.

“Em...cứ chờ đấy!” Anh ta hứng thú.

Tại một nơi nào đó có một cô gái đang khóc và nhìn nó với ánh mắt thù hận.

“Tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu!! Hạnh Nhi!!!” Cô ta hét lên...

Chap này khá nhàm...

Xin chào tất cả mọi người, kem rất vui vì đã luôn nhận được những lời khen cũng như những góp ý chân thành của mọi người! Nhưng kem xin lưu ý với mọi người một chuyện: truyện “lùn à! Cố uống sữa đi nhé!” Đang có tình trạng nhái hàng, có một bạn báo với mình rằng truyện của mình bị ăn cắp bản quyền và đem lên các diễn đàn khác không phải wattpad! Những người đó còn lấy tên và ảnh của kem để giả danh kem! Mình rất thất vọng với các bạn ấy!! Nếu như các bạn ấy xin phép hoặc hỏi mình thì mình còn xem xét! Đằng này họ lại tự ý cướp truyện của mình rồi tự bảo rằng họ tự viết truyện! Tình trạng này không thể diễn ra được nữa nên các bạn hãy tìm hiểu dùm mình và comment những diễn đàn copy truyện của mình nhé! Nếu cứ tiếp tục như thế này thì mình sẽ ngừng hoạt động sản xuất truyện tiếp cho đến khi hành động này kết thúc!

Các bạn hãy luôn ủng hộ cho mình trên wattpad nhé! Vì wattpad là bản gốc đấy!

À còn chuyện này nữa! Tại mình đang muốn giới thiệu một địa điểm sẽ có trong truyện của mình!

Mong các bạn đến đó và ủng hộ!! Đó là trên đường Nguyễn Bình Khiêm quận 1, tp.Hồ Chí Minh, tại hồ bơi Nguyễn Bình Khiêm, chỗ đó là chỗ bắn súng với đạn thiết khá là thú vị!

Các bạn mà ở thành phố chắc cũng dễ đi thôi!!

Mình học bắn súng ở đó! Các bạn lên google và tìm hiểu thêm: chỗ đó tên là “club saigon sniper”. vì hè ở nhà bám rề không có việc gì làm nên đến đó chơi thử! Nhé!! Từ thứ 2 đến thứ sáu mở cửa lúc 9 giờ! Sẽ có người hướng dẫn cho các bạn chơi!!

Cám ơn và hẹn gặp lại.

Kem

Bạn đang đọc truyện *Lùn À! Cố Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chân Ngắn!

“Alo? ” nó bắt máy.

“Nhi hà? Anh đây, Em tan học chưa?” Hân ân cần.

“Mới vừa xong,Em chuẩn bị đến công ty của anh nè!” nó đi ra cổng thì đột nhiên khựng lại.

“Có cần phải như vậy không hả anh!!!” Nó lắc đầu.

“Đương nhiên là cần rồi! Thôi Em lên xe đi rồi đến chỗ anh,bai bai!” Rồi cúp cái rụp.

Nó đen mặt,hỏi làm sao mà nó có thể lên cái chiếc xe màu hồng trước mặt cơ chứ!!! Gì mà hoa lá hẹ đây xe, còn có nơ nữa!! Bộ muốn đồ con nít à!!

“Xe gì mà đáng yêu thế? Của ai vậy nhì!”

“Ồ! Đây là lần đầu tui thấy loại xe giống vậy đó nha!”

“Bộ rút cô dâu hả!”

“Làm màu!! Có tiền là thế đó hả?”

Những tiếng xì xào bàn tán về cái chiếc xe màu hồng kia càng làm nó đen mặt hơn! Kì này anh chết với tôi, chồng ạ!!!

Nó lấy cái khẩu trang cùng chiếc kính đen to che hết khuôn mặt mà vội vã bước vào xe.

“Đi nhanh!” Nó nói.

“Vâng thưa phu nhân.” Rồi xe khởi động đi.

Nó thở dài, sao đi đâu cũng gặp người quen hết vậy, tài xế là anh chàng đã chở nó đến chỗ hân lần đầu đây mà!

Nó chán chường,quầy điện thoại một hồi thì ngước lên nhìn anh tài xế.

“Tài xế,tôi nên gọi anh là gì?” Nó hỏi.

“Thưa phu nhân, cô hãy gọi tôi là Lâm.” Anh chàng cười

“Lâm à?” Nó hỏi lại

“Dạ vâng! Chủ tịch có dặn tôi phải đưa phu nhân đến công ty.”

Anh ta đỏ mặt,hỏi ,anh đang nói cái quái gì thế này!!! sao nó chỉ mới hỏi lại tên của anh mà anh run dữ vậy nè, khí chất hơn người!!!!đúng!! Hơn người!

“À nhắc mới nhớ! Anh Lâm này,anh là người đã đưa tôi đến bên anh Phong,đúng không?” Nó nhếch mép.

“Dạ... dạ đúng!” Anh chàng run run.

“Tôi đã làm gì anh đâu mà anh sợ thế! Tôi chỉ muốn hỏi một điều thôi.” Nó nhắm mắt dựa vào ghế.

“Phu nhân có gì dặn bảo.”không phải là thù còn chưa phai à!!

“Cái hôm mà anh chở tôi đi ấy, anh đã nhếch mép rồi nói chuyện với tôi khá là...không được phép tắc cho lắm nhì?” Nó nói.

Biết ngay mà!!! Hỏi anh thì anh biết trả lời sao, tại cứ tưởng nó cũng như bao đứa con gái khác nên mới dùng lời lẽ như vậy,đâu có biết đâu chứ!!!

“Dạ.. phu nhân tha lỗi!!” Anh ta dừng xe lại.

“Xuống xe!” Nó nói.

“Dạ sao ạ?” Anh ta quay xuống nhìn nó.

“Tôi bảo xuống xe...anh không hiểu à!” Nó từ từ mở mắt

“Dạ không!! Tôi xuống...” anh ta bước xuống xe.

Chỉ một khắc,nó chồm lên ghế trước bấm khóa cửa rồi kéo kính xe xuống.

“Tôi mượn xe,cám ơn! Cảm phiền anh chạy bộ từ đây về công ty nhé!” Nó nhướn mày.

Chạy bộ? Từ đây đến công ty? Đùa à! Gần 2 cây số cơ mà.

“Phu nhân, tôi đã biết lỗi rồi!!” Anh ta năn nỉ.

“Tôi không nói nhiều, một là chạy, hai là nghỉ!” Nó quay sang nhìn anh chàng.

Anh không muốn mất công việc lương béo bở này nên...

“Tôi chạy liền!”

“Tôi chỉ cần thấy anh bắt taxi đi về...thì anh tự hiểu nhé!”

“Tôi sẽ không! Tạm biệt phu nhân!” Anh ta cúi đầu.

Nó cười to rồi lái xe chạy đi...

Anh chàng ngước mặt lên trời, ông không thèm thương tôi hả ông trời?? Anh chàng khóc không ra nước mắt rồi bắt đầu chạy...

buổi đó,ta có thể thấy một anh chàng chạy “long nhong” ngoài đường trong bộ đồ công sở dưới cái nắng gay gắt...một phút mặc niệm cho chàng trai.

Dừng trước công ty, nó cầm chìa khóa xe lắc lắc trong tay, nhếch mép rồi bước vào cửa.

“Lại là cô nhóc à!” Một giọng nói vang lên.

“Cô...cô là em gái của Phong.”nó cảnh giác. Gì chứ sợ nhất là mấy đứa Em gái lảo nhảo như cô nàng này.

“Chị dâu,tưởng chị quên em rồi chứ! Dù sao cũng giới thiệu một thể... Em tên Hoàng Như, rất vui được gặp lại chị! ” Hoàng Như cười.

Lại cái nụ cười đó, nó rợn gai óc, sao có cảm giác nó sẽ gặp chút khó khăn với cô gái này chứ!!

“À! Em biết Lâm chứ?” Nó hỏi.

“Anh ấy là bạn trai em! chị biết anh yêu à?” cô cười.

Thôi rồi Nhi ơi,đời mày thế là tàn!!!

“Anh ấy kià!! Anh yêu!!” Cô chạy đến bên Lâm.

“Sao anh mò hôi mò kê không vậy!!!” Cô ngạc nhiên.

Anh quay sang nhìn nó,nó lườm anh chàng cháy mắt.

“Không... ha...không có...gi!!!” Anh lắc đầu nguầy nguậy.

“Thế sao...”

“Không có gì hết,Em yêu! Anh chỉ là muốn tập thể lực một chút!” Anh thở hồng hộc.

“Anh yêu,anh không cần tập thì em cũng “bại” dưới anh rồi mà!” Hoàng Như cười.

“Thôi hai người đi trước, tôi lên gặp Phong! Tạm biệt...” Nó phải đi nhanh chứ không là ở đây nghe cái lương tình yêu nữa!!

“Chị Nhi!!” Hoàng Như gọi với.

Nó xoay lại nhìn cô...

“Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau mà,có rảnh thì đi shopping nhé!” Cô nàng cười.

Nó gật đầu gượng gạo,chứ thật ra muốn hét lên: ” có chết tôi cũng không muốn đứng gần cô!!!”

Nó đi lên thang máy chuyên dùng, bước vào bấm lên tầng cao nhất.

“Cô ta là ai mà dám...”

“Chưa ai dám lên tầng của chủ tịch!!!”

“Nhân viên mới à,sao nhỏ nhắn thế?”

“không chắc là học sinh tiểu học!”

“Ai mà bất cần để lạc một cô bé đáng yêu như vậy chứ!”

“Cháu gái, lên đó nguy hiểm lắm, theo cô đến phòng chờ mẹ nhé!”

Những tiếng xì xào bàn tán về cô bé tiểu học, không ai khác chính là nó!!

” điên!” Nó phụt ra một chữ.

“Cái gì? Nè nhóc con, có biết bé nhỏ tuổi nhất hay không mà nói chuyện như thế hả?”

“Dù tôi nhỏ nhưng chức vụ tôi lớn hơn mọi người”

nói rồi nó bám tầng gần nhất, bước ra để lại những người trong thang máy chửi rủa.

“Anh ấy chưa thông báo cho nhân viên à? À không, không có gì!” Nó nhếch mép rồi nhìn lên cầu thang thoát hiểm.

Nói chứ dù trong người có võ nhưng cái mà nó sợ nhất chính là những bậc thang, đi học kì quân đội bắt vừa chạy vừa leo thang là nó fail từ bậc đầu tiên...(các chế chân ngắn thì sẽ hiểu!!)

“Ồ cao làm gì chứ!! Kì này dọn xuống tầng trệt mà ngồi. Bực mình!” Nó dậm chân rồi đi lên cầu thang... còn 5 tầng!!!

Cố lên... 4 tầng

Sắp tới rồi... 3 tầng

Chút xíu thôi... 2 tầng

Chỉ... một chút nữa thôi... 1 tầng.

Đến rồi!!

Nó thở không ra hơi, ngược mắt lên thấy hấn trước mặt...

“Anh... anh cười cái gì!!!” Nó gào lên.

” Chân ngắn mà đi nhanh dữ!!” Hấn cười run người.

“Anh....anh.....hức hức!!” Nó nấc lên.

“Sao vậy? Ai làm Em khóc, nói đi anh đuổi việc liền!” Hấn bực mình.

“Anh... hức... anh nói thật?” nó nói.

“Ừ! Em đừng khóc, anh rất đau lòng!” Hấn ôm nó.

“Người đó là anh đó! Đi chết đi cái đồ cao kều này.” nó đẩy anh vào thang máy chuyên dụng rồi bám xuống tầng hầm.

Trước khi cửa sắp đóng nó nói to...

“Anh leo bộ lên cho em, Em mà thấy anh đi thang máy hay bất cứ thứ gì thì anh toi rồi!!” Rồi nó xoay lưng bước đi...

Hấn... lại một lần nữa... bị nó chơi xỏ...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Làm Á! Cô Ưống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Nó hí hửng ngồi ghế chủ tịch, quay cái ghế vài vòng.

“Ừa!! Chóng mặt quá!” Nó lắc đầu rồi đứng dậy mà vẫn loạn choạng, vịn chiếc bàn, đi đến bên tủ sách của hắn.

“Kinh tế, kinh tế, kinh tế, quốc hội, kinh tế, kinh tế... sao toàn sách kinh tế không vậy nè!” Nó nhú mày, hất sấp trở thành nhà tư bản rồ!

cạch

“Hửm? Lên rồi à!”

Nó quay người lại nhìn hắn đang đứng ngay cửa, nói là đứng chứ đằng sau mà không có nhân viên thì hắn sẽ không ngại nhục nhã mà đổ người dưới đất!

“Ha... Em... Em được lắm...!” Hắn nói không ra hơi.

“Tất nhiên, vì em... lùn mà!” Nó bước lại đá chiếc ghế cho hắn ngồi xuống.

Nhận được “tình thương” ít ỏi, hắn xịu mặt ngồi xuống cái ghế.

“Em nghĩ anh nên đổi hình dáng của căn phòng chút xíu! Tất nhiên là không phải ĐẬP NÁT nó!” Nó gằn chữ ĐẬP NÁT làm hắn lạnh sống lưng.

“Thay đổi như thế nào?” Hắn chăm chú nhìn nó.

“Màu sắc, bàn làm việc, kê cả tủ sách nữa! Cuốn nào cũng như cuốn nào, dày thì hơn cả dày rồi! Mua nhiều thế làm gì?” Nó cầm quyển sách kinh tế của hắn, mở ra đọc vài chữ...

Nền lịch sử đã sản sinh ra nhiều...

“Đổi liền!! Đổi liền cho em!” mới đọc vài chữ nó đã rợn hết da gà da vịt lên rồi! Cái gì mà sản sinh... sản cái gì? Sinh cái gì? Thật là... đòi trụ!! (kinh tế! Vâng!! LÀ KINH TẾ ĐÂY BÀ CON Ạ!!)

“Tại sao?” hắn ngơ ngác, phòng của chủ tịch thì phải có sách kinh tế chứ!

“Tại vì... vì... haizz mà sao anh hỏi nhiều thế!! Tại Em thích! Đó! Đổi liền đi!” Nó tức.

”nhưng anh thì không!” Hắn nhếch mép.

“Nhếch mép cái gì! Tướng đứng như bà đẻ mà lên mặt à! Anh không có quyền quyết định, Em là phu nhân, nên đồng nghĩa với việc làm chủ căn phòng này!” Nó hất mặt lên.

“Hừ! Phu nhân nổi gì! Lùn còn hơn trẻ lớp 3, anh không hiểu vì sao lại lấy em nữa!” Hắn lắc đầu.

“Hỏi hận cũng chưa muộn đâu!” Nó bực mình, quay lưng đi đến bên sofa, tựa đầu nhắm mắt.

“Haizz! Giỡn xíu làm dữ! Đến đây gặp anh chắc chắn là không phải chỉ muốn thay đổi hình dáng căn phòng!” Hắn đi đến bên nó, cúi xuống nhìn người con gái đang mặt mỗ nhắm mắt.

“Đúng vậy! Anh biết vụ anh đăng tin là kết hôn với nhà họ Nguyễn đã làm cho người khác hiểu lầm chứ?” Nó mở mắt ra nhìn hắn.

“Anh không hề biết chuyện đó! Ai hiểu lầm, anh sẽ lập tức đổi lại.” Hắn nhú mày, thật là! Bao nhiêu chuyện không làm lại đi làm cái việc này!!

“Không được đổi!!” Nó nói với hắn.

“Tại sao? Em bảo...” hắn không hiểu.

“Nghe em, không được đổi! Nếu như anh muốn hiểu nỗi đau của em, làm những gì Em nói!” Nó khóa tay hắn làm hắn ngồi bên cạnh nó.

“Em...” hắn ngạc nhiên, tại sao nó lại bận đến việc này?

“Chỉ cần anh làm theo những lời Em nói, đảm bảo Em sẽ cho anh thứ mà anh cần.” nó hôn lên môi hắn.

Không hiểu tại sao nó lại hành xử như vậy! Nhưng thôi, tận hưởng trước cái đã!

Hắn đáp trả nhiệt tình, không để cho nó là người chủ động, đẩy nhẹ nó nằm xuống sofa, nụ hôn từ đó càng sâu hơn...

cạch

“Hai người đứng dậy hết cho tôi!!!!” Người đó không ai khác chính là Hoàng Như.

“Chuyện gì?” Hấn bực mình, đang có cơ hội thì đưa Em gái trời đánh đến phá chuyện tốt!

“Anh đi mà hỏi bạn gái của anh đấy! Hành hạ anh một mình chưa đủ thỏa mãn nên hành hạ anh Lâm hả!” Cô gào lên.

“Hành hạ?” Hấn ngơ mặt rồi nhìn nó chuẩn bị xoay gót.

“Nhi! Em có lời giải thích chứ?” Hấn khoanh tay, chân nhíp nhíp.

“A ha ha! Thật ra thì... chứ “hành hạ”... có hơi quá đáng không?” Nó gượng cười.

“Quá đáng? Bất người ta chạy hơn 2 cây số mà bảo là quá đáng à!! Cô coi, anh yêu của tôi vẫn còn chưa hết mệt đây này!” Nói đoạn cô kéo Lâm từ đằng sau lưng

“Em yêu, thật sự là không sao mà!” Lâm cố gắng vót giúp nó

“Anh... anh đừng sợ! Em ở đây bảo lãnh cho anh!” Cô nói rồi liếc nhìn nó.

“Ôe!” Bị nhìn đột xuất nó nhảy dựng lên.

“Anh lo dạy dỗ vợ chưa cưới của anh đi! Rảnh hơi mà đi phá rối người khác à!” thấy nó im lặng thì cô càng lấn sang.

“Giữ trật tự! Đây là chị dâu của em, lớn tiếng, không được phải phép cho lắm. Về phần dạy dỗ cô ấy anh có giải quyết riêng!” Hấn gằn giọng.

“Anh...” cô nghẹn họng, nói gì thì nói chứ cô sợ nhất là lúc hấn bực bội! Nhìn như quý đội lột người ấy!

“Cô mà phá anh Lâm nữa thì tôi cho cô ăn đủ! Minh đi thôi!” Nói rồi cô kéo Lâm ra ngoài.

rầm

Nó nhú mày...

“Anh ta đi mách vợ ư? Hèn quá!!” Nó lắc đầu.

“Nhi...” hấn kéo dài chữ.

“A... anh... Em đột nhiên nhớ ra một chuyện cần phải làm!” Nó nói với hấn, không đi nhanh thì nó thảm!!

“Chuyện gì?” Hấn nhú nhẹ mày, nụ cười cứng ngắt bước lại gần nó.

“Chuyện gì... chuyện gì ta... để xem... em quên cái gì mà em quên rồi!” Nó đưa tay gỡ đầu.

“Thế thì để anh làm vài điều giúp cho em nhớ nhé!” Hấn cười nguy hiểm.

“Không!! Đừng mà! KHÔNG!! ” Nó gào lên.

“Cho em ăn... cho em ăn!! Hu hu... cho em ăn. Em biết lỗi rồi mà!”

Nó ngồi trong căn phòng nhỏ, cánh cửa trong suốt nhìn hấn đang ăn ngon lành.

“Uh! Em có biết... món gà Texas này ngon lắm không?” Hấn quơ cái đùi gà béo bở trước mắt nó.

“Anh... anh thật là bỉ ổi! Cách nào cũng được! Trừ cách này ra chứ!! Hu hu!” Nó khóc không ra nước mắt.

Từ sáng đến bây giờ trong bụng toàn là nước với nước, hấn định cho nó chết đói à!!

“Cho em chừa cái tội phá người khác!” Hấn cắn một miếng gà.

“Anh... hừ! Để em ra khỏi đây thử xem... anh chết với em!” Nó điên lên.

“Anh chấp hết!” Rồi uống một ngụm pepsi.

“Hức... hức... em biết lỗi rồi! Anh cho em ăn đi mà!” Nó mếu

“Em...”

Hấn động lòng, bước đến bên cánh cửa trong suốt, đưa tay định vặn khóa thì thấy nó nhếch mép.

“Hừ! Lần này không lừa được anh đâu!” Hấn bực mình rồi đi lại bàn ăn tiếp phần gà cay thơm ngon.

“Ázzzz !! Anh...sẽ chết với em! Hừ!! Tức quá! Tức quá!! ” nó tức muốn ói máu.

Chiều dụ dỗ trai đã thất bại,nó phải làm cách khác....

ọt ọt~

“Hừ! Anh chờ đó! Ngay sau khi cánh cửa này mở ra,lúc đó...hà hà...”Nó cười gian.

Ăn xong,hấn đứng dậy rửa tay,đi đến nhìn nó ngồi gục ngay cửa,hấn cũng đau lòng chứ! Nhưng nếu mà không trị nó thì nó sẽ lộng hành mà quậy phá tiếp.

“Ồ đó ngoan ngoan hối lỗi, xem ra anh còn cho em ăn rau! ” nói rồi hấn bước ra ngoài.

“...” nó im lặng.

Ra ngoài,cầm điện thoại lên:

“Lâm hả! Đi mua cho tôi hộp com sùnn,lát trả tiền cho anh sau!”hấn nói.

“Không cần trả,y tốt của chủ tịch tôi xin nhận!! ”

lâm đưa tay lau mồ hôi trên trán, hai cái con người này!! Có biết nghĩ cho anh không vậy! Người thì bắt anh chạy 2 cây số,bây giờ sức chưa hồi phục đã bắt anh phải chạy đi mua com. Tội!

Nó thì cũng chả khá khẩm hơn bao nhiêu,đói muốn đột tử luôn rồi, nhưng nó phải hành động kịp thời,hấn mà vào thì chết!

“Nhiều đấy là đủ cho em rồi,ra ăn com... thôi... nhi! NHI?” hấn nhìn trong căn phòng trong suốt ấy, nó biến đâu mất rồi.

Hấn đặt hộp com lên bàn,đi đến mở cửa.

“Nhi? Em đâu rồi?anh mua com cho em rồi này!” Hấn nhìn xung quanh,nó đâu rồi chứ!

Căn phòng này có đầy đủ máy quay phim,kiểm tra thì không thấy động tĩnh gì cả,lạ lùng!

cạch tiếng cửa đóng lại, kết thúc trò chơi trốn tìm.

“Em!” Hấn mở to mắt,làm thế nào!?

“Ng Sloan Sloan ở trong đó hối lỗi đi! Há há há!” Nó cầm chìa khóa trong tay lắc lắc thích thú.

“Em! Mở cửa cho anh!” Hấn tức, không thể tin được.

“Ngu gì mở cửa,anh ở trong đó mà hưởng khí lạnh nhé! Khi ăn xong em sẽ mở cửa! ” nó khoái chí đi đến ăn com. Wa! Com sùnn luôn!! Tuyệt!!

Khi hấn ra khỏi phòng,nó đã sửa chữa một chút về cái máy điều hòa...

Hấn thề! Hấn thề rằng có một ngày nó sẽ phải bị hấn troll lại! Nhớ đó! Bây giờ thì đi kiểm vài cái áo khoác đã,bắt đầu lạnh dần rồi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cho Mi Thắm!!!

“Cho anh ra đi!! Anh lạnh lắm rồi!!” Hấn run vì lạnh.

“Em đã nói bao nhiêu lần rồi! Phải để em ăn xong cái đã! ” nó quơ quơ cái niễ, rồi lại cầm cúi ăn tiếp.

“Anh sẽ không...không bao giờ ăn...ăn hiếp em nữa đâu!!”

Hắn nhục ,chưa lần nào mà hắn phải đi cầu xin một đứa con gái,mà còn là vợ của hắn nữa chứ!!

“Anh nói thật chứ? Chứ em là em nghe câu này nhiều đến ngán luôn rồi!!” Nó kéo dài thời gian.

Anh ngon lắm mà! Nói có biết giữ lời đâu chứ !! Cho anh chết!!!

“Anh thề anh đang nói thật! Em nữ đề chồng mình ở trong căn phòng lạnh lẽo không chút tình thương này sao? ” hắn ra khỏi đây thử xem!! Nó là nó tàn đời.

“Em thì cũng không nữ đề anh ở lạnh nhưng cũng không nữ đề mở cửa cho anh ra!!”

Làm như nó ngu lắm ấy,sau khi mở cánh cửa ra,nó biết hắn sẽ cho nó như đòn!!.

“Con nhóc láu cá này!!” Hắn lầm bầm.

Đội một hồi cũng xử xong món cơm,nó bước lại gần cửa.

“Anh hứa lại lần nữa xem nào!”

“Anh hứa với em là anh sẽ không bao giờ ăn hiếp em nữa! Em muốn gì anh đây đều cho em! ” hắn nói.

“Tốt! Anh có hối hận những gì mình đã nói?” Nó hỏi hắn.

“Không hối hận!” Hắn nói chắc nịch.

“Được! Bởi vì anh có hối hận đi chăng nữa thì cũng không kịp nữa rồi!” Nó bấm nút thu âm lại câu nói của hắn.

Mở cửa rồi cho thêm chút lòng tốt dịu hắn ra ghế sofa ngồi.

“Anh nằm ở đây ngoan,em đi đây chút xíu!” Nói rồi nó hôn lên trán hắn, bước ra ngoài.

“Sao số tôi khổ thế hả trời!!” Hắn than thầm.

Nó đóng cửa lại,khuôn mặt từ vui cười thành một nụ tức giận. Nó còn phải tính sổ với một người nữa mà!!

Nó là chúa thù dai,ai mà ghi hận với nó thì nó sẽ liệt kê trong danh sách đen và cho chết từ từ! Rất thảm!!!

cốc cốc

“Ai vậy?” Lâm hỏi

“Là người quyết định sự tồn tại của anh trên đời!!” Nó nghiêng răng.

“Mẹ? Là mẹ sao? Mẹ ơi,có gì thì về nhà bàn với nhau sau nhé!!”

Anh sợ,người có thể quyết định sự sống còn của anh chỉ có thể là mẹ đại nhân thôi!

“MỞ CỬA CHO TÔI VÀO!! TÔI LÀ CÁI NGƯỜI MÀ VỢ CỦA ANH GHI HẬN TRONG LÒNG ĐÂY NÀY!!!” Nó tức giận,giọng của nó giống bà già sao???

“Phu...phu...phu...!!!” anh hoảng loạn không nói được hết chữ “phu nhân”.Chết thật!! Vừa nãy còn lầm tưởng với mẹ của anh!!

“Phu cái đầu anh!! Mở cửa cho tôi!! Không là ngày mai sẽ có người đến thay cửa mới cho anh đấy!!!” Nó đe dọa.

“Tôi mở...tôi mở!!” Anh chạy hết tốc độ mở cánh cửa.

Nó ngang nhiên bước vào rồi lạnh lẽo nói:

“Đóng cửa lại!”

“Dạ!” Coi như đây là ngày cuối anh được nhìn thấy ánh mặt trời đi!!

cách tiếng cửa từ thần vang lên thảm khốc!

“Phu nhân...người có gì dặn bảo?” Anh ấp úng.

“Hừ!! Anh đi mét vớ sao?” Nó nói một câu chả ăn nhập.

“Sao ạ?” Mét gì? Bao giờ?

“Hừ! Còn giả ngu? Hít đất 500 cái cho tôi! Dừng lại 3 giây thêm 20 cái! Để tôi xem sức lực của anh như thế nào mà con nhỏ em chồng kia “bại” dưới thân anh nhé! NHANH LÊN!!” Nó gào lên.

“Dạ làm liền!!” Anh hoảng.

500 cái! Được rồi!! Nếu không muốn nó tức giận thì phải làm thôi!!

“Nhanh lên nữa!! Nhanh lên!!” Nó cười thỏa mãn, ta cho mi chết!!!!

Sau khi hít đất mẹ 500 cái, anh không còn gì để nói nữa, bởi vì nói hết được rồi!!!!

“Hừm!! Tốt đấy!! Anh yên tâm, sếp của anh vẫn còn thờ!” Nó cười rồi đóng cửa lại.

“À mà khoan! Anh còn dám hó hé?” Nó nhủ mày.

“Tôi không dám, tôi thề!!!” Anh sợ hãi, được nhận sự “ưu đãi” của nó rồi!! Anh thề có cho cả trăm tỷ anh cũng không dám.

“Được!!” Nó cười hài lòng.

Còn cô vợ nhỏ đáng yêu của anh chàng kia nữa, nó cho cả 3 người như xương!!

“Alo” một giọng nữ vang lên.

“Em chồng, hồi nãy chị có lẽ hơi quá đáng với chồng của em. Cho chị xin lỗi! Đi mua sắm không? Coi như là một lời xin lỗi đến hai vợ chồng em!” Nó cười nguy hiểm.

“Được chứ! Nói gì thì nói em cũng rất coi trọng chị, chị dâu ạ!! Chị đến đón em nhé!” Hoàng Như cười.

“Được, 15 phút nữa em xuống nhé!” Nó cười híp mắt.

“Dạ!” Rồi tắt máy.

“Tôi cho cô biết thế nào là chị dâu nhé, em chồng!” nó nói trong lòng.

15 phút sau. ...

bim bim

“Em đến đây!” Hoàng Như đi đến, mở cửa xe ra.

“Lên đi!” Nó cười dịu dàng.

Hai người dung dăng đi trên chiếc lamborghini, nó lúc đầu chạy chậm, nhưng dần dần lại tăng tốc độ lên.

“Chị dâu!! Chị chạy nhanh quá rồi đấy!!” Hoàng Như hơi run.

“nhanh?” Nó nhếch mép rồi quay sang nhìn cô cười:

“Nhiều đây chưa đủ thấm đâu cô em! Có lòng tốt, nhắc cho em chồng vịn chắc vào.” Rồi nó rồ ga chạy nhanh hơn nữa.

“Kááááá!!!!!!” Cô hét lên thất thanh.

Xe lượn trên đường, vượt qua cả đèn đỏ! Tại sao không bị cảnh sát bắt? Nó đã có í đồ từ lâu!!!

“Chị dâu!!!!!! Chị...chị...chạy chậm....lại....!!!!” Cô xanh mặt.

“Em nói cái gì?” Nó kêu to.

“Em bảo....chị chạy chậm lại!!! ” cô hét lên.

“Hả???? Em bảo chậm quá ư?? Em đúng là dân chơi mà! Được! Chiều theo ý em!!” Nó cố tình nghe nhầm, đưa chân nhấn ga mạnh, con số tốc độ lên đến cao nhất! May là ở trên cao tốc chứ không là nó gây án mạng rồi!!

Chiều buổi đó ta sẽ thấy một chiếc lamborghini màu đen “lướt nhẹ” trên đường cao tốc, tiếng hét thất thanh và tiếng cười sảng khoái tốt cùng!!!

Cho mi thăm!!!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lợi Gì?

3 con người khác nhau, 3 kiểu trừng phạt khác nhau... nhưng có 1 điểm chung là: đều thốn giống nhau!

Nó mẫn nguyện nhìn cô gái trước mặt đang đứng tựa vào cây.

“Ừa!! Ừa!!”

“Gi mà thăm thế em chồng?” Nó khoanh tay.

“...” Hoàng Như vẫn câm như hến.

“Chậm quá nên mệt sao? Chị hiểu ý chừng rồi, lên xe chị cho thêm vài km là tươi liền!” Nó cười.

“Chị...chị có...ý đồ trước...phải không?” Hoàng Như nói không ra tiếng.

“Ý đồ? No no no! Chị là một lòng muốn chở chừng đi.” Nó xua tay lắc đầu.

“Chứ sao...tôi bảo chị...chạy chậm lại, chị lại lấy sức đập mạnh chân số chứ hả?”

Hoàng Như tức ói máu, mặt mồi tựa vào thân cây.

“Chị nghe chừng bảo chạy nhanh hơn nữa mà.” Nó giả nai.

“Nhanh? Chị nghe thế quái nào vậy?” Hoàng Như liếc nó.

“Phiu~! Chà chà, mặt lấm nh? Thôi chúng ta về hén!” Nó nhìn đi chỗ khác.

“Tôi không dám lên xe chị lái nữa! Tôi tự bắt xe về!!” Hoàng Như giậm chân.

“Tôi cũng đâu có ý định là sẽ chở cô về!” Nó lạnh lùng bước vào xe.

“Chị!!!” Hoàng Như ngo mặt ra.

“Bái bai.” Nó vẫy tay rồi cho xe phóng đi.

Để Hoàng Như đứng trơ trọi tại một nơi nào đó chưa xác định được danh tính.

“BÀ CHỊ DÂU ĐÁNG GHÉT! ĐỂ TÔI GẤP LẠI BÀ COI, TÔI TRẢM!!” Hoàng Như gào lên.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Lâm.

“Anh đến đón em đi!” Cô phụng phịu.

“Xin lỗi em yêu, anh hết sức rồi!” Sau đó Lâm cúp máy.

“.....” cô im lặng.

Phải rồi! Còn anh hai nữa mà!!

“Alo, anh hai đến đón em đi!”

“...Tự về đi.” Rồi hần thẳng thùng cúp máy.

“....” Bây giờ nếu như giết người mà không bị bỏ tù, thì người đầu tiên cô giết chính là nó!!!!

Nó phấn khởi trong lòng, tuyệt quá đi thôi!

*we gonna die young... ồ we gonna die young! *

Đang vui vẻ, tiếng điện thoại vang lên.

“Nói.” Nó nhếch nhác nghe điện thoại.

“Nhi hê? Jenny đây, tìm ra được nơi ở của mẹ ghê rồi! ” Jenny đầu dây bên kia đang sơn móng chân.

“Ở đâu?” Nó tập trung lắng nghe.

“Tại... Đó! Địa chỉ đó. Phù phù!” Jenny đọc rầm rập tên địa chỉ, đọc xong thổi móng phù phù.

“Thanks, nhưng mà đừng sơn màu hồng nhé! Bánh bèo lắm!” Nó cười rồi tắt máy.

“Hớ? Là sao?” Jenny chả hiểu gì sất.

“Bà hay ganh ghét với tôi lắm mà, cả mẹ tôi bà cũng không tha.” Nó cười quý dị rồi phóng xe đến nơi mà Jenny đã nói.

Buổi tối...

Tiếng nhạc xập xình vang lên, không gian mập mờ nhìn nhurc mắt.

Những cơ thể “trần truồng” đang uốn éo trên cây cột nhỏ nhắn đến đáng thương, những tờ tiền vung vãi đầy sàn nhảy.

Tiếng hú hét, tiếng vỗ tay, tiếng cười nói lẫn lộn.

Nó bước vào quán bar có tiếng trong thành phố, khoác lên mình chiếc áo crop top hở bạo, chiếc quần dài ôm sát đôi chân nhỏ nhắn thon gọn.

Mắt đeo chiếc kính to che nửa khuôn mặt, đôi môi phết cam quýt rữ.

Đưa mắt nhìn xung quanh, nó dừng lại tại một góc phòng.

Nhếch mép, nó bước đến vị trí đó.

Mẹ kế của nó hiển nhiên ở cái chôn này, xung quanh bà ta là mùi thuốc cần sa nồng nặc, bà ta đang ngồi giữa đám trai bao. Lắc lư thân hình mặn mà của gái một con.

Nó cười khinh bỉ rồi kêu một người bồi bàn lại gần, không suy nghĩ, nó lấy ly nước trên khay của anh chàng tạt thẳng vào mặt của mẹ ghê.

Bị tạt nước vào mặt trong lúc đang vui vẻ, mẹ kế mở to mắt tức giận nhìn ai là kẻ có gan trời.

Nhìn thấy nó, ánh mắt của bà ta rụt lại rồi tròn to, bà ta lắp bắp:

“Con...con làm gì ở đây?”

“Hừm! Câu đó phải hỏi bà chứ, mẹ à!” Nó kéo dài chữ cuối làm lạnh sống lưng của bà mẹ kế.

“Ta...ta đến để...để...” bà mẹ kế cắn môi dưới lo lắng.

“Chồng của bà đang phát điên kia kìa. Sao chả thấy bà lo lắng cho ông ta thế?” Nó hỏi rồi cầm một sấp ảnh quăng lên bàn.

Bà mẹ kế chưa hiểu gì, cúi xuống nhìn sấp ảnh rồi mở to mắt hốt hoảng...đây là những tấm hình mà bà đi chung với những người đàn ông khác mà! Còn có những bức hình mà bà đang...

“Tôi cũng không thể hiểu, miệng thì lúc nào cũng chửi người khác là gái bao, còn bà thì sao? Hừ?” Nó nhướn mày nhìn người đàn bà đang run rẩy.

“Ta...tại sao con biết về việc này?” Bà ta hỏi nó.

“Biết hay không biết, bằng cách này hay cách khác, bà không cần phải hiểu. Nhưng mẹ kể à, bốn phận của bà là làm việc cho “cha” tôi mà.” Nó nhếch mép.

“Mày...hừ! Con **** !! Mày mà hé răng là tao sẽ...tao sẽ...!!” Bà ta mắt mình tỉnh, chửi thề.

“Hó? Hé răng? Tôi không cần phải như vậy. Nhưng chính bà thì cần đấy!” Nó nheo mắt rồi cười.

“Ý của mày là gì? ” bà ta nghi vấn.

“Bà lấy tiền của ông ta để cung cấp cho cái đám trai này, thì ích ra...bà cũng phải được hưởng lời chứ, đúng không?” Nó bước lại gần bà ta hơn.

“Mày...lợi ích gì chứ!! Tao làm việc tao thích!!” Bà ta gõ cổ lên cái. Chiếc áo đỏ mà bà ta đang mặc do tác động làm cho hờ hang đến đỏ mặt.

“Lợi gì...thì bà tự tìm hiểu đi! Chúc bà có một đêm... đáng nhớ!” Nó nói rồi bỏ đi.

“Đứng lại con *** ***** kia!” Bà ta gào lên rồi xoay lại nói với đám trai kia.

“Choi tiếp đi. Đừng để nó...Này!! Mấy cung bị gì vậy?” Bà ta nhìn năm người đàn ông trước mắt có biểu hiện kì lạ.

Một tên lên tiếng:

“Hah...hah... nóng quá!”

Cả bốn tên còn lại quần quai trên ghế sofa.

Bà ta trợn mắt rồi giật lấy ly rượu trên bàn ngửi thử.

“Chết tiệt! Là thuốc kích ***!!” Bà trợn to mắt rồi nhìn xung quanh, từ lúc nào mà trong bar không còn bóng người!!

Bà ta sợ hãi rồi quay lại nhìn năm người đàn ông đang nhìn chăm chăm bà ta.

“Không!!! Dừng lại!! Dừng lại đây. KHÔNG!!!!” TIẾNG la thất thanh vang lên, sau đó là tiếng cười man rợ, rồi đến tiếng xé rách đồ.

Nó đứng ở ngoài dựa vào cánh cửa, tay bật quẹt lửa để nhìn rõ ánh sáng.

Trước khi ra khỏi bar, nó đã nhanh tay cho một ít thuốc kích *** vào ly của năm tên kia. Sau đó bỏ tiền ra bao hẩn quán bar 1 đêm.

Nó nhếch mép, bà đã từng đối xử với mẹ tôi như thế nào, tôi sẽ đối xử y như vậy với bà!

Nó cười lạnh rồi lấy xe chạy đi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Làm Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nỗi Đau.

Các bạn cho mình thông báo, có vài chap trước có mấy bạn hỏi mình rằng Jenny với Hanne là cùng 1 người sao? Mình xin trả lời: hai người là khác nhau. Hanne là người cung cấp thông tin về Linh Yên, còn Jenny là người cung cấp thông tin về mẹ kế của nó. Vậy nhé! Jenny và Hanne đều ở Hàn và đều quen nhau.

Lái xe về nhà, đứng trước cửa nhà, nó gọi điện cho Hanne :

“Bà ta xong rồi, Jenny đã cho tôi thông tin về bà. Còn về phía Linh Yên thì sao?” Nó tìm chìa khóa nhà.

“Cô ta hiện đang ở với người tình mới. Thật là một con nhỏ không biết trên dưới, tưởng làm phu nhân thì ngon lắm á! Hừ!!!” Hanne tức.

“Nơi ở?” Nó tìm được chìa khóa.

“Tại XXXX. ”

“Được rồi, cảm ơn.” Mở cửa, nó bước vào.

cạch

Điện thoại rơi xuống, cái... cái quái gì đây!!!

“Này, sao vậy?” Hanne nói trong điện thoại.

“Nhà có ăn trộm, không tiện nói.” Rồi nó tắt máy.

Nhìn xung quanh, đồ đạc rơi ngổn ngang, cái sofa từ bên trái bị chuyển qua bên phải, ti vi thì từ phải lại bay qua trái. Cái tủ rượu hiếm 10 chai lại mất đi 1 chai, lại là chai ngon nhất! Nó tức giận, cầm cây gậy bóng chày tựa ở nơi bí mật, bước lên lầu.

loảng xoảng

lục cục

Bạn đang đọc truyện *Làm Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chap 20:

Nó khóc, phải! Sau bao nhiêu nỗ lực rằng sẽ không khóc nữa, nhưng giờ đây, khi nhớ về mẹ nó, nó lại không ngăn được những giọt nước mắt của mình.

cốc cốc

“Nhi, em sao rồi?” hấn lên tiếng.

Không một tiếng động nào trả lời hấn, hấn lo lắng khẽ mở cửa rồi đứng lặng ở đó...

“Nhi, em đừng đau khổ nữa. Chuyện đã qua rồi.” Hấn bước lại gần nó.

Nó vẫn nằm co dưới sàn lạnh, đôi mắt mở to lấp lánh nước, tay ôm di ảnh của mẹ, người run lên bần bật. Trông nó như một con thỏ nhỏ bé đang sợ hãi.

“Nhi à-”

“Anh có biết vì sao em lại làm như thế không?” Bỗng nó lên tiếng.

Hấn không hiểu ý nó lắm.

“Những người đó đáng bị như vậy. Mẹ em, người đáng lẽ ra phải được những ngày vui vẻ, ấm áp, mà họ, cha em, mẹ kế, đều hết lần này đến lần khác hại mẹ. Đáng lẽ ra em sẽ có em gái, nhưng sao nào? Mẹ kế lại đẩy mẹ xuống cầu thang, em chỉ biết đứng đó hét lên, chạy lại nhìn mẹ nằm thoi thóp, máu chảy đầm cả váy trắng của mẹ.” Nó nói.

Hấn mở to mắt, không ngờ mẹ kế của nó lại độc ác đến vậy.

“Rồi em chạy lại nói với cha, anh biết ông ta nói gì không?” nó nhìn hấn.

Hấn lắc đầu.

“Thì sao?” Ông ta đã nói như vậy đấy.” Nó cười.

Phải rồi, thì sao? Đâu liên quan đến ông ta, đâu liên quan đến mẹ kế.

Cũng trách mẹ vì quá ngốc, hiền lành dễ bị hại. Mẹ quá ngốc đến độ đã xoa đầu nó nói với nó rằng:

“Con yêu, sống thì phải hiền lành, lúc đó, hạnh phúc sẽ đến bên con.”

Nực cười, xin lỗi mẹ yêu, nếu như con hiền lành như mẹ, con cũng sẽ bị bức cho tới chết, nếu như con tốt bụng giống mẹ, thì con sẽ bị hại cho tới chết.

Con phải mạnh mẽ, mạnh mẽ để không như mẹ, mạnh mẽ để có thể trả thù cho mẹ, mạnh mẽ để có thể nhìn những người đã hại mẹ phải đau đớn.

Con phải thật mạnh mẽ, phải thật độc ác, phải thật nham hiểm.

“Em đã từng rất buồn.” Nó nói với hắn

“Ừm ” hắn hiểu chứ.

“Buồn vì có một người mẹ thật ngốc.” Nó cười khi nhớ lại hình ảnh của mẹ.

“Ừm ” hắn ngồi xuống bên nó, kéo nó vào vòng tay.

Được ôm, nó cảm giác ấm áp, rút người vào hắn.

“Anh biết chứ, mẹ em ngốc lắm. Mẹ lúc nào nấu ăn cũng làm cháy gần nửa món ăn, mẹ lúc nào cũng bị kim đâm khi may đồ cho em, mẹ lúc nào cũng mệt mỏi khi trông một đũa quẩy phá như em. Lúc nào cũng ôm em khóc khi biết rằng cha phản bội mẹ. Thế mà mẹ lại luôn xoa đầu bảo em rằng:

“Con yêu, đừng khóc nữa. Cha chỉ nhất thời thôi.”

Em có rơi giọt nước mắt nào đâu, chính mẹ mới là người phải ngừng khóc. Chính mẹ phải đứng lên đối mặt với cha, chính mẹ phải nghĩ kế để hại lại mẹ kế. Mẹ phải làm tất cả những điều đó. Nhưng mẹ đã quyết định không làm, bởi vì mẹ quá yêu cha. Yêu cha thật nhiều nhưng tại sao cha lại không yêu mẹ chứ? Mẹ bị hại rất nhiều lần, và luôn đau đớn.” Nó lại khóc

“Ngoan, đừng khóc.” hắn vỗ về.

“Mẹ không làm những điều đó, mẹ đúng, phải không anh?” nó ngước nhìn hắn.

“Ừ.” Hắn cười nhẹ, hôn lên trán nó. Có lẽ nó đã hiểu ra.

“Vậy thì em sẽ là người sai, em sẽ khiến cho cha, mẹ kế, kể cả con gái của hai người họ, sẽ phải đau đớn.”

Nó căm thù, đúng! Nó sẽ làm cho những người đó muốn chết mà không được, muốn sống cũng không thể!

“Em. . .” hắn nói.

“Ông ta vẫn chưa thể sống từng ngày dễ dàng như vậy. Em vẫn còn trò cho ông.” Nó nắm chặt tay.

“Em muốn làm gì tùy em, nhưng phải cẩn thận, được chứ?” Hắn xoa đầu nó.

“Được.” Nó gật đầu.

Cả hai ôm nhau như vậy cho tới khi. . .

“Anh có biết anh John là ai không?” Nó hỏi hắn.

“Anh hai của em ” điều này hắn biết, nhưng sao không nghe nó kể.

“Anh hai phải xa em từ lúc sinh ra kìa, Hai cách em 3 tuổi. Hai được cha thương rất nhiều nên đã gửi qua Mỹ du học, em còn nhỏ nên không biết gì cả. Đến lúc đám tang của mẹ, lúc em 8 tuổi, Hai về.” Nó nói .

“Rồi. . .”

“Rồi sau 4 năm, Hai biết được rằng cha phản bội mẹ, cha hại mẹ, Hai không thể chịu được nên đã rời đi lúc Hai 15 tuổi. Qua Mỹ định cư, rồi đến 21 tuổi quay về đây sắm cho em căn nhà này, dạy cho em cách dùng súng, cách cầm dao, cách giết người. Đã có lần em hỏi tại sao Hai giỏi như thế lại không trả thù cho mẹ, Hai cười rồi bảo rằng:” bởi anh đã hứa với mẹ.”.

“Anh John sao ác thế? Để em phải đi giết người khác.” Hắn quau.

“Hai không ác, Hai biết rằng em có thể xuống tay tàn nhẫn nên mới dạy cho em. Hai bảo rằng em chưa hứa với mẹ, nên khi xuống tay không cần phải nương tay.” Nó ngáp.

Nói một hồi nó tỉnh ngịch xoay lại:

“Quà của em đâu?” Nó xoay lại nhìn hắn.

“Hùm?”

“Quà. Của. Em. Đâu?” nó nhắc lại từng chữ.

“Quà gì?” Hấn già bộ.

“Ú! Quà sinh nhật.” Nó xòe tay.

“Làm gì có!” Hấn nói.

“Hề? Thế thì đến đây làm gì? Biến đi!” Nó lạnh lùng đứng dậy.

“Áy từ từ!! Ngồi xuống” Hấn kéo nó lại.

“Ồ lại làm gì? Không thèm nói chuyện với anh. Hứ!!” Nó xoay ngoắt đầu.

“Nhắm mắt lại.” Hấn ôm nó.

“Làm g-?”

“Nhắm lại.” Hấn gần giọng.

“Hứ .” Rồi nó nhắm mắt lại.

“Đưa tay ra nào.” Hấn cười.

“Nè.” Nó đưa bàn tay nhỏ nhắn ra.

“Không được tí hí nhè.” Hấn nói nhỏ.

“Vâng biết rồi.” Nói hoài.

Bàn tay của hấn nắm trọn đôi tay nhỏ xinh của nó, rồi đưa lên cao...

chụt

“Quà đó!”

“Gì???” Nó nói to.

“Quà.Đó!” Hấn cười to.

“Anh-.” Nó vùng vẫy rồi mở to mắt ra định chửi hấn, đột nhiên im lặng.

“Quà đó.” Hấn nhắc lại.

“..... ĐẸP QUÁ ĐI!!!!” Nó xuyt xoa chiếc nhẫn trên tay.

“Tặng em ” hấn xoa đầu nó dịu dàng.

“Không cần phải tặng, em cũng sẽ bắt anh mua!! Em đã tìm chiếc này lâu lắm rồi!! Sao anh có được chứ?”

Nó ngắm nghía chiếc nhẫn màu trắng có viên ngọc đen tuyền như màn đêm, cái chiếc này chỉ có một trên thế giới, sao hấn lại có nó?

Vòng nhẫn được khắc cầu kì những bông hồng nhỏ, đặc biệt là viên ngọc đen như mun kia mới chính là thứ thu hút nó, mang lại cho người khác cảm giác lạnh lùng và quý phái.

Sờ hời nó thấy cái gì đó lờ mờ ở đằng sau, xoay nhẫn lại.

Yêu em...

Nó cười dịu dàng, rất hiếm khi nào nó cười như vậy. Hấn hôn lên má của nó.

Bỗng cửa mở toang ra, chị dâu, anh hai, Hoàng Lâm bước vào.

“Này em làm anh sợ muốn chết.” Hoàng Lâm chọc.

“Xin lỗi đã để mọi người lo lắng.” nó cúi đầu.

“Không sao, chị là người sai, đáng lẽ ra phải nghe lời chồng.” chị dâu cười nói.

“Anh Hai, đừng mắng chị nữa nhé.”

“Biết rồi.” Anh gật đầu.

“Thôi nào, cười lên, dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa cũng phải cười. Mừng sinh nhật đề!!” Hoàng Lâm cười nói.

“Ừ.” Nó và hấn đứng dậy.

“Bánh sinh nhật đây, đừng làm cho nó nát nữa nhé! Nãy mà không kịp bụng né thì coi như bày nhảy!!” Hoàng Lâm đem bánh sinh nhật lại.

Cả 5 người hát vui vẻ, nó chấp tay cầu nguyện rồi thổi nến.

Tiếng vỗ tay vang lên, sau đó hấn hỏi:

“Ước gì thế?”

“Không thể nói.” nó lè lưỡi.

Tiếng chuông vang lên.

“Ta đến rồi đây, mở cửa!!!” Hoàng Như gọi to.

“Từ từ!!” Hấn bước ra ngoài.

“Sao giờ mới tới?” Nó thò đầu ra ban công nhìn xuống.

“Mua quà.” Hoàng Như nói rồi kéo Lâm bước vào.

“Thật trùng hợp rằng cả hai người đàn ông đều tên Lâm, vậy tôi sẽ đặt biệt danh nhé, coi như là quà sinh nhật cho tôi, nha!” nó nói

Cả hai Lâm gật đầu.

“Hoàng Lâm sẽ tên là “Mặt dày”, còn Lâm còn lại sẽ là “Đầy tớ”. Rồi quyết định vậy đi, tôi đói bụng rồi, đi ăn thôi!” Nó nhón nhọ chạy vào phòng đọc sách đang bày tiệc.

Cả hai con người có tên là “Mặt dày” và “Đầy tớ” chỉ biết buồn rầu mà đi theo.

Nó đứng kế bên hấn, tựa vào vai hấn.

“Anh yêu em.” hấn ôm nó.

Nó gật đầu. Nó biết chứ.

“Em thích anh.” Nó nói.

“Sao lại là thích mà không phải là yêu?” Hấn phụng mặt.

“Một lúc nào đó anh sẽ hiểu thôi.” Nó dựa vào lưng hấn.

Ừ, lúc nào đó hấn sẽ hiểu thôi.

Hấn ôm nó vào lòng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Làm Á! Cô Úống Sừa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nhân Tố X.

Ăn sinh nhật xong, ai về nhà nấy. Trước khi rời đi, hấn nói với nó.

“Giữ gìn sức khỏe tốt, nếu cần thì gọi anh.” Hấn xoa đầu nó.

“Em biết rồi, ngủ ngon.” Nó cười.

“Chỉ chúc vậy thôi hả?” Hấn nhú mày.

“Chứ anh muốn gì nữa?” Nó tựa lưng vào cửa.

“Một cái hôn lên má sẽ giúp anh ngủ ngon hơn rất nhiều so với lời chúc của em.” Hấn cười tà.

“Sùy! Đi về đi.” Nó cười hất ra rồi đẩy hấn đi.

“Thật sự không hôn sao?” Hấn xụ mặt.

“Không hôn, về đi.” Nó lắc đầu.

“Biết rồi, tạm biệt.” Hấn tui nghiu xoay đi.

Nó cười mỉm rồi gọi to:

“Hoàng Phong.”

Hấn gần đi đến cổng thì xoay lại nhìn nó.

“Moa!” nó hôn gió.

“Ngủ ngon.” Hấn cười dịu dàng.

Nó gật đầu, rồi đóng cửa lại.

Bước vào phòng ngủ, nó khép cửa.

“Haizz.”

Nó ngồi tụt xuống, lưng dựa vào cửa rồi thở dài.

“Ázzzz!! Hạnh Nhi!! Sao mày lại có thể làm cái hành động”moa” với anh ấy cơ chứ!! Điền hết rồi, loạn hết rồi.” Nó vò đầu rồi gục mặt xuống.

Nó chưa xác định được rằng nó thích hấn hay là yêu hấn.

Giữa thích và yêu, thật sự không khác gì mấy nếu như theo cách của nó nghĩ.

Thích là gì? Đó không phải một phần để tiến đến yêu sao?

Yêu là gì? Đó không phải là phần được bắt đầu từ thích sao?

Nó bối rối, thật sự chưa xác định được! Muốn chết quá đi!!

*please, don't see... just a girl caught up in dream and fantasy.

Please, see me..*

“Alo?” Nó nghe điện thoại.

“Sinh nhật vui về nhé! Tôi hiện đang nghỉ mát ở Pari nên không thể dự sinh nhật của cô được. Hanne nó đang ở với tôi. Chúng tôi đang lấy thêm thông tin về mẹ kế và con gái của bà ta.” Jenny nói.

“Đề các cô phải vất vả rồi, cảm ơn vì lời chúc. Tin tức mới?” Nó đứng dậy tiến lại tủ rượu đặt riêng trong phòng.

“Mẹ kế sau đêm mà cô “thi hành nhiệm vụ” thì đang nằm ở viện do cơ thể bị tổn thương nặng nề. Nè Nhi, cô làm cách nào mà ghê vậy?” Jenny rùng mình, cảm một xấp hình chụp về thân thể của mẹ kế, thậm hại vô cùng.

“Chỉ là một chút thuốc kích thích thôi.” Nó cười nhếch mép.

Thật chất thì nói một chút có hơi nói dối nếu như không muốn nói đến là đồ nguyên một chai!

“Bà ta giờ đang nằm viện, đưa con gái của bà giờ khóc mếu máo cầu xin Hoàng Phong tìm hiểu rõ sự tình.” Jenny nằm xuống giường.

Cầu xin? Lại còn là Hoàng Phong? Ha! Cô ta đáng lẽ phải cầu xin nó mới đúng chứ.

“Biết rồi, còn về phía ông già?” Nó lấy một chai rượu đỏ đổ vào ly rồi lắc nhẹ.

“Theo như Hanne nói thì ông ta chỉ là đang giả điên, chứ thật sự không phải.”

“Tôi biết điều đó, lúc ông ta quăng quai dưới chân thì đã nhìn ra.” Nó nhấp nhẹ môi.

“Sao cái gì cô cũng biết hết vậy? Vậy tôi điều tra làm gì?” Jenny bĩu môi.

“Để biết rõ hơn thôi. Có tin gì mới thì cho tôi biết. Tạm biệt.” Nó nói rồi chuẩn bị tắt máy.

“A khoảng đây! Tối mai có tiệc, ông ta cũng sẽ tham gia vì lợi nhuận của tập đoàn Thị. Có đến không?” Jenny gọi với.

“Tất nhiên rồi.” Nó gạt đầu, tắt máy.

Ngồi trên chiếc ghế sa-lông đỏ, nó vắt chéo chân, tay vẫn lắc đều ly rượu đỏ, nhìn nó như một nữ hoàng quyền rũ, ánh mắt neho lại thần bí, nhếch mép nhẹ:

“Ông nghĩ ông lừa được tôi sao? Ngày mai ông sẽ biết.” Nó nói rồi uống sạch rượu.

Sáng hôm sau,

Nó mở mắt thức dậy, nhìn xung quanh, đưa mắt ngang qua đồng hồ.

“Lại phải đi học.”

Nó thở dài, dù chương trình học của nó hoàn thành sớm hơn những người khác nhưng vì những thông tin cần thiết nên nó phải đi học. Cái thứ hai là vì đứa em cùng cha khác mẹ của nó: Linh Yên, cô ta học ở trường này.

Sửa soạn cho mình một hồi, nó bắt taxi đến trường, vì lần trước đi xe phân khối lớn có chút không hợp với hình dáng nhỏ nhắn của nó. Cái thứ 2 là ai cũng đều bàn tán về chuyện này nên nó đi taxi cho khỏe.

Đến trường, nó đi thẳng một mạch vào lớp.

Ngồi xuống, nó mở cặp ra lấy chiếc máy tính, bấm dữ liệu rồi làm việc.

“Nè nè, sao lâu quá không thấy cậu?” Kim quay xuống nhìn nó.

“Nhiều chuyện.” Nó không quan tâm.

“Mình chỉ hỏi cậu thôi mà, à! Cậu biết tin gì chưa?” Kim hỏi.

“Tôi nghĩ thì làm sao biết.” Nó chú tâm vào màn hình.

“Chuyện rằng bức hình giữa cậu và Quang Huy được dán ở bản tin của trường ấy.” Kim nói.

“Hình gì?” Nó bắt đầu nhìn Kim.

“Cậu lên trang của trường đi rồi biết.” Kim xoay lên.

Không hiểu vì sao nó cảm thấy ở Kim có cái gì đó gọi là...khinh thường.

Nó lên trang mạng của trường, kéo chuột di chuyển xuống dần rồi ngây người.

+ĐẠI TIỂU THƯ NHÀ HỌ NGUYỄN QUYẾN RŨ THIẾU GIA QUANG HUY?

+MỐI TÌNH TAY BA ĐẦY NGANG TRÁI?

+HAI TIỂU THƯ TRANH GIÀNH ĐẠI THIẾU GIA?

Nó nhìn chằm chằm vào bức hình bên dưới, đó là tấm hình được chụp lên ở trong thư viện, nơi nó và Quang Huy gặp nhau. Vì khoảng cách đứng có vẻ hơi “gần” nên sẽ gây hiểu lầm.

“Ai đăng tin này?” Nó hỏi Kim

“Mình không biết, nhưng dù sao động đến bạn trai của Linh Yến thì không tốt đâu.” Nói rồi Kim đứng dậy bước ra ngoài lớp.

Nó nhìn chăm chăm vào bức hình, rồi nhếch mép nhẹ.

Muốn nó lâm vào tình cảnh khó khăn sao? Nếu như quá dễ dàng như vậy thì nó đã không lập ra kế hoạch trả thù cho mẹ.

“Ai là Nguyễn Hạnh Nhi?” Một nhóm nữ đứng trước cửa lớp của nó.

“Có chuyện gì?” Nó đứng dậy.

“Mày là Hạnh Nhi? Đi theo tụi tao?” Cô nàng đầu nhóm ngoắc tay.

Nó đi theo sau nhóm nữ ấy, ai xung quanh cũng đều lo sợ, có những người thì thấy hả hê, có những người thì lo sợ thay cho nó.

Tụi nó dừng lại trước một góc sau trường, người đầu đàn ra nói:

“Mày quyến rũ Quang Huy?”

“Tôi không nhớ mình đã làm như vậy.” Nó lắc đầu

“***! Còn chó! Thế trên bản tin của trường là gì?” Cô ta chửi.

“Ngu xuẩn nên tin theo.” Nó nhếch mép.

“Mày nói ai ngu xuẩn? Có phải chưa ăn tát thì chưa hiểu chuyện?” Một con nhỏ khác xông lên.

“Tôi không có thời gian để trêu đùa với mấy người đâu.” Nó ngáp.

“**! Lên đánh nó cho tao. Quan trọng Huu không thể là của nó!!” Đầu đàn sai những đứa còn lại.

“Hừ? Vậy thì tôi không khách sáo!” nó cười rồi cầm cây súng ngắn được giấu dưới váy.

bằng!!

Tiếng súng vang lên, không khí im lặng hẳn.

Còn chút khói bay ra từ nòng súng, nó thổi nhẹ rồi nói:

“Là ai đã đăng tin này?”

Con nhỏ ngồi bệt dưới đất run lên, viên đạn bay xuyên qua tóc của ả, găm thẳng vào tường.

”Ngoan ngoãn nói với cô ta rằng có hù dọa tôi bao nhiêu đi chăng nữa thì cái trò mèo này cũng không làm gì được tôi đâu. Nghe rõ?” Nó cất cây súng.

Cả đám run sợ gật đầu lia loạn, nó ngoe nguẩy xoay bước đi trong kiêu ngạo.

“Chủ nhân... thật sự... cô ta đã thật sự muốn bắn tụi em.” cô gái mém mất mạng kia run lên.

“Hừ!! Lũ vô dụng! Nhờ chút chuyện cũng không xong!” Cô gái kia tức giận hét lên.

“Chúng em xin lỗi chủ nhân... cô ta đã nói...” cô gái kia sợ hãi.

“Cô ta nói gì?” Cô gái chủ nhân kia nhướn mày.

“Cô ta nói... bla bla...”

“Hừ! Một mình con Linh Yến đã đủ rồi, bây giờ đến chị của cô ta. Xem ra ta phải thay đổi kế hoạch rồi.” Nói rồi cô gái ấy cười to, ném ly rượu xuống đất.

choang

Kem sẽ ra một trò chơi nhé, ai đoán đúng đầu Kem sẽ tặng chap nhé!

1. Ai được gọi là “Chủ nhân” ở chap này?

2. Bài hát được nhắc ở trên tên gì?

Cái khúc ” please, don’t see...” ấy.

Nhanh tay bấm trả lời nhé.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lìn À! Cô Ưống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chap 22

“Hù dọa tôi sao? Nực cười.” Nó nhếch mép rồi bước đến băng tin trường, nhìn nghĩa bức hình “gọi cảm” kia, nó cầm viên phấn lên rồi viết chữ thật to, sau đó phúi tay lấy trong người cây dao ra găm thẳng lên băng, nghoe nguẩy bước đi.

Đi một hồi nó bước vào lớp, ai cũng nhìn nó chăm chăm. Nó không quan tâm mấy, đến chỗ ngồi, nó nhìn trên mặt bàn có một tờ giấy màu xanh.

“Hẹn cô tại quán cà phê bên trường, sau giờ học phải đến. Không thì cô em gái yêu quý của cô sẽ không yên đâu.”

Gi? Hù dọa? Lại hù dọa! Hù cái gì mà dân còn hơn dân nữa! Lấy cô em gái cùng cha khác mẹ của nó ra làm con tin à? Nó còn muốn con nhỏ đó chết đi cho rồi!

Nhưng nếu vậy thì quá chán, trò chơi của nó tốn sức nhiều năm lại bị một kẻ quịt đi sao? Không muốn cũng phải đi thôi.

Nó dọn dẹp đồ đạc, nhưng thực chất là chỉ dọn tờ giấy trên bàn thôi.

Lướt nhìn lớp một hồi, nó nhếch mép, hình như có ai đó vô lớp trễ thì phải?

Nó nhướn môi rồi đi ngoài.

“Hạnh Nhi! Tôi thật sự rất bức bối em khi trong tiết của tôi em lại lang thang tự nhiên như vậy!” Cô giáo môn toán tức giận nói.

“Bạn, ra ngoài.” Nó lười nhác tựa lưng vào cửa.

“Bạn gì chứ? Em phải giải xong câu này rồi mới được đi.” Cô giáo chỉ tay lên bảng.

“-2. Câu còn lại là 5,3472901. Tôi đi được rồi chứ? Cảm ơn.” Nó ngáp rồi bước đi như chưa có gì xảy ra.

“Em...em!!” cô giáo bần thần, đến cô còn phải suy nghĩ rất nhiều để cho ra bài khó thế này nhưng chỉ trong vài giây...nó đã giải được! Mà còn đúng chỉ tiết từng con số mới đau.

“Tôi đến rồi.” Nó gõ cánh cửa gỗ.

Sau tiếng gõ cửa là một cô gái có khuôn mặt có nét giống nó, cô ta đang bị bịt miệng bởi một chiếc khăn trắng, ánh mắt kinh hãi nhìn nó.

“Cô đến rồi sao? Nhanh đấy.” Một giọng nữ vang lên.

“Trốn học thôi.” Nó đi lại gần chiếc ghế, ngồi gác chân lên bàn đáng về “boss”.

“Có vẻ cô không lo lắng gì cho em gái của mình nhỉ?”

“Tại sao tôi phải lo, làm người lo lắng nhiều thì mệt lắm.” Nó cười.

“Cùng chung dòng máu sao lại khác tính thế nhỉ? Linh Yến bước vào đây đã rất hung dữ. Còn cô thì lại tính như ruồi.” Chả lẽ cô ta đoán sai?

“Cùng dòng máu thì sao? Chỉ là cùng đẻ nhờ 1 người thôi.” Nó nhắm mắt ngáp, buồn ngủ quá.

“Phụt!!” Cô ta phụt rượu ra ngoài, ho sặc sụa.

“Cô nói cái gì? Đẻ nhờ cùng 1 người?”

“Tôi nói sự thật thôi. Lúc này tôi chỉ có 10 phút để trao đổi với cô thôi, nhanh trả người lại cho tôi đi, Kim.” Nó ngẩn mặt nhìn cô gái đứng trong bóng tối.

“Sao cô... sao cô biết?” Cô gái kia bất ngờ, cô ta đã dùng một máy biến đổi giọng nói, nhưng làm sao nó biết được?

“Tại cô cũng trốn học giống tôi.” Nó cười, nãy đã bảo có người vô lớp trễ mà, phải không?

“Hay! Tôi đánh giá cô quá thấp rồi.” Tiếng vỗ tay vang lên.

“À, cảm ơn. Nhưng hình như đồng bọn của cô có vẻ không nghe lời tôi, tôi bảo chúng là nói với cô rằng: đe dọa tôi thì vô ích thôi.”

“Cô cũng thông minh đấy, tôi cũng chỉ muốn nói vài lời thôi. Tránh xa Quang Huy ra.” Kim bước ra, đứng trước nó.

“Ngay từ đầu tôi đã không gần anh ta, sao phải tránh?” Nó nhún mày.

“Vậy bức hình trên bảng tin?”

“Thật ra anh ta có ích cho tôi trong việc trả thù. Vậy thôi.”

“Có ích?”

“Phải, tôi cần anh ta để xử lý cô gái ” cùng đẻ nhờ 1 người” kia.” Nó chỉ tay về phía Linh Yến.

“Xử lý sao? Vậy là cô không muốn tiếp cận anh ấy?” Kim hỏi lại.

“Tiếp cận và có ích, thật ra cũng không khác mấy. Tiếp cận để có được anh ta, có được rồi mới có ích cho tôi.” Nó đứng dậy.

“Cô không thể làm điều đó!” Kim gằn giọng.

“Why?”

“Bởi vì... anh ấy là người tôi yêu, và tôi không muốn anh ấy bị lợi dụng.” Kim đỏ mặt.

“Chỉ là một người đàn ông bao nuôi phụ nữ, sao cô phải mệt mỏi vì anh ta?”

“Bao nuôi thì sao chứ? Tôi thật lòng... yêu anh ấy. Yêu là chấp nhận tất cả về anh ấy. Còn trẻ thì ăn chơi là chuyện thường thấy thôi.” Kim mỉm cười.

“Chấp nhận? Cô quá ngu ngốc rồi, Linh Yến kia dụ dỗ Quang Huy: người cô yêu, còn chưa đủ, thì quay sang cướp chồng tôi.” Nó nhếch mép.

“Chồng cô?” Kim ngơ mặt.

“Hoàng Phong.” Nó cười khi nhớ đến hắn.

“Cái gì?” Kim la lên, ngay cả Linh Yến cũng tròn tròn mắt.

Nó nhún vai rồi đi lại gần chỗ Linh Yến, ngồi xổm xuống rồi nâng cằm cô ta lên:

“Nghe đây cô em gái bé bỏng của tôi, em nghĩ với 1 con người dơ bẩn như em thì sẽ được trai đu theo sao? Mơ mộng tưởng quá rồi có ngày thất vọng em nhé! Để tôi nói cho em biết cái chân lý này, vệt trời thì đừng mong làm thiên nga.” Nó nói rồi đẩy phắt cằm cô ta ra.

“Đụng vào những thứ của tôi, chỉ có chết. Nhất là khi mẹ cô, dụ dỗ cha tôi, ngay từ lúc đó, tôi đã căm ghét bộ mặt giả nai của cô, cô nghĩ chỉ cần vài giọt nước mắt là lôi kéo được đàn ông sao? Cô và mẹ cô đều thuộc một loại: đó là làm gái.

Hạnh Phúc của tôi sẽ trọn vẹn nếu như không có mẹ con cô, tôi đã sống trong vô cảm lúc 8 tuổi, vậy nếu cảm thấy bản thân có lỗi, thì đi chết đi, lúc đó tôi sẽ suy nghĩ lại.” Nó nhìn Linh Yến, gương mặt như một nữ thần đầy quyền lực nhưng thật... cô đơn.

“Này Kim.” nó gọi Kim.

“Hả?” Kim giật mình.

“Cô gái này, hết giá trị đối với tôi rồi. Đem giết cô ta đi.” Nó nói.

“Sao? Giết ư?” Kim tròn mắt.

“Chẳng phải lúc đầu cô bảo cô ta sẽ không yên nếu như tôi không đến ư? Vậy giết cô ta đi, tôi sẽ coi như là tôi chưa từng đến đây.” Nó nói rồi xoay bước đi.

“Này này!” Kim gọi với, bảo cô ta giết người ư? Đừng tỉnh ruồi như thế chứ!

~BẢNG TIN TRƯỜNG~

NẾU TÔI CÒN THẤY BỨC HÌNH NÀY VÀO SÁNG MAI, CỘNG VỚI NHỮNG DÒNG CHỮ CHẾT TIỆT NÀY, THÌ XÁC ĐỊNH ĐI NHÉ!

Một cây dao găm lên bảng.

Ai trong trường cũng đều rợn người vì lời cảnh cáo của nó, tất cả lúi húi tìm đồ lau bảng.

~~~~~

Sorry cả nhà nay mới đăng chap nha, bận quá bận quá đi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Giáng Sinh

Làn gió nhẹ thổi qua gương mặt xinh đẹp của nó, gương mặt buồn trầm lắng.

“Em đây rồi.” Hấn tiến lại gần.

“Sao anh biết em ở đây?” Nó giật mình.

“Anh biết tất cả nơi em đến.” Hấn cười.

“Em có tệ không anh?” Nó ngồi trên thảm cỏ xanh, hai tay ôm gối nhìn về mặt hồ yên tĩnh. Câu hỏi này nó đã luôn hỏi bản thân của mình.

“Đối với anh, tất cả mọi thứ của em đều tốt.” Hấn ngồi kế bên cô.

Nó mỉm cười nhẹ rồi nói:

“Tại sao em không thể đẩy quá khứ ra khỏi bản thân chứ?”

Hấn xoa đầu nó rồi chạy đi, sau đó quay về với 3 viên sỏi nhỏ.

“Anh làm gì vậy?” Nó khó hiểu.

“Viên sỏi thứ nhất, anh ném xuống hồ, em thấy gì?” Hấn ném viên sỏi thứ nhất xuống.

“Mặt hồ động.”

“Viên sỏi thứ hai cũng vậy.” Hấn lại ném tiếp.

“Mặt hồ động.” Nó bắt đầu chán trò này rồi nha!

“Viên sỏi thứ nhất và thứ hai, tượng trưng cho những người em hận, những người trong quá khứ, mặt nước là quá khứ của em. Viên sỏi bị ném xuống, sẽ làm cho quá khứ của em có nhiều biến động. Hai viên sỏi ấy sẽ mãi ở dưới mặt nước ấy, không bao giờ nổi lên cũng như sẽ luôn làm em khó chịu. Và viên sỏi cuối.” Hấn cầm viên sỏi đưa nó.

“Đẹp thật.” Nó cầm lên rồi im lặng.

“Cho em quyền quyết định.” Hấn nói.

“Viên đá này...cho nó về quá khứ đi.” Nó cười rồi ném xuống hồ.

“Ngoan.” Hấn cười.

“Em phải đối mặt với quá khứ thôi.” Nó dựa vào hấn.

“Ừ. Mà này, biết hôm nay ngày gì không?” Hấn hỏi.

“Không.” Nó thẳng thừng.

“...”

“Ngày gì?”

“Sắp đến Noel rồi đó!” Hấn nói.

“Thì...”

“Trời ạ, thôi không có gì đâu.” Hấn thở dài.

nó nhìn hấn rồi xoay đi, kết thúc vụ này thôi.

“Anh về đi, em phải đi chút chuyện.” Nó đứng dậy phui đất.

“Đi đâu?” Hấn nhìn nó.

“Quá khứ, phải cho xong.” Nó cười rồi bước đi.

“Cô ấy không nhớ sao?” Hấn buồn buồn nhìn nó xoay bước đi.

Bỗng nhiên nó chạy lại...

Chụt

Hấn ngớ người.

“Sinh nhật vui vẻ nhé!” Nó cười rồi chạy đi.

Hấn bần thần ôm một bên má, nó nhớ!

Nó chạy đi, ngại quá!

“Mẹ, con đến thăm mẹ đây. Xin lỗi vì không đúng hẹn.” Nó cầm bó hoa ly trắng đặt lên bia mộ.

Bia mộ trắng xóa với những ngọn cỏ xanh bên mộ, tấm hình một phụ nữ xinh đẹp, người phụ nữ ấy y hệt nó nhưng lại sắc sảo hơn, mái tóc dài hơn nó mang màu vàng nâu.

Nó mỉm cười, tay xoa tấm di ảnh trên bia mộ. Cũng lâu rồi nó chưa đến đây.

“Mẹ, những người hại mẹ con sẽ dọn sạch. Mẹ yên tâm, nếu như mẹ thương con, hãy phù hộ cho con nhé. Đây sẽ là lần cuối.”

Nó đến bữa tiệc được dời vào nhiều ngày sau sinh nhật nó.

Khoác lên mình bộ cánh được cho là “phù hợp” với “sự kiện” và thoải mái để “hành động”, nó bước về phía người đàn ông trung niên được gọi là cha nó.

“Cha.” Nó cất tiếng gọi.

Nghe giọng nói quen thuộc đã từng luôn gọi ông, ông quay lại.

“Đã lâu không gặp, thưa cha.” Nó nhếch mép.

“Mày...à không...con gái!” Ông tròn to mắt, tại sao nó lại ở đây?

“Ồ, là đại tiểu thư đây mà, cháu thật xinh đẹp và đáng yêu.” Một người phụ nữ trung niên cười.

“Xin nhận lời khen của người, phu nhân Hoàng.” Nó gật đầu nhẹ.

“Thật dễ thương, ông Nguyễn, hay là để tôi nhận nuôi cháu được chứ? Đáng yêu làm sao, nhỏ nhắn thật thích. Chả như ta...” bà cười buồn.

“Người rất đẹp, phu nhân ạ. Bà thanh cao và thật sắc sảo.” Nó cười, bà mang đến cho nó cảm giác như mẹ của nó.

“Cảm ơn cháu, thôi hai cha con nói chuyện đi nhé.” Ngay sau khi bà rời khỏi, nó lại trở về khuôn mặt lạnh lùng.

“Ông theo tôi.”

Hai người đứng gần đài phun nước, ánh sáng hắt lên khuôn mặt tượng tạc của nó.

“Tôi không muốn nói nhiều, đưa cho tôi vị trí đó, ngay từ đầu nó không phải thuộc về ông.” Nó mở miệng.

“Ranh con, vị trí chủ tịch này do ta gây dựng, sao không phải là của ta chứ?”

“Tất cả đều nhờ mẹ tôi, nếu ông vẫn còn gai góc không nghe, tôi đành phải sử dụng cách khác.” Nó nói rồi nheo mắt cười xinh đẹp:

“Nhưng tôi chắc chắn ông sẽ không thích tôi đụng vào cách này đâu.”

“Mày...tùy mày, nhưng nhất quyết vị trí đó tao sẽ không đưa mày cho đến khi tao chết.”

“Tại sao phải là “cho đến khi” ông chết? Sao không đổi thành “ngay bây giờ “?” Nó nghiêng đầu.

“Mày định làm gì?” Ông bắt đầu hoảng sợ.

“Đùa thôi, chỉ hôm nay thôi, tôi đến cảnh cáo ông. Còn bây giờ tôi phải đến làm một bữa tiệc nhỏ rồi.” Nó nói rồi xoay lưng đi.

“Oát con, tao sẽ chờ trò của mày.”

“Được, đảm bảo không làm ông thất vọng” rồi đi khuất.

Hừm, phải bắt đầu từ đâu đây?

Nhìn những sợi dây đèn led chói chói chói mắt, nó loay hoay vắt chúng lên cây.

Thân hình nhỏ bé chật vật kéo chiếc bàn dài bằng gỗ ra một góc sân, thật buồn vì nó không thể nhờ người khác giúp, nó muốn tự tay làm bữa tiệc này.

Tiếp đến là nó chạy bịch bịch xuống bếp, lấy một sấp ly giấy màu xanh nhạt có chấm bi trắng, nó cười thích thú.

Rồi bắt tay vào bếp nấu những món ăn mặn và ngọt.

Cầm con gà đã “trần truồng” luộc chín, nó xào xào nấu nấu. Vì hần mà nó mới học nấu ăn đó nhé!

Thân hình bé tí chạy qua chạy lại trong bếp đáng yêu, rồi lúc cần cái đĩa bự để đựng con gà quay, nó thở dài thườn thượt, sao ông trời không cho nó cao được 1m55 vậy? Nó vói vói, ngón chân nhón nhón.

“Cô nhóc, sao không gọi anh đến giúp?” Hoàng Lâm cười đứng sau nó ôm eo.

“Tránh.” Nó cầm con dao kê ngay cổ của cậu.

“A ha ha...bỏ dao xuống rồi bình luận.” Cậu giơ hai tay lên.

“Lấy giùm tôi cái đĩa ở trên.” Nó cầm dao chỉ chi lên tủ.

“Biết đã lùn sao còn để tủ cao?” Cậu cười, tay cầm cái đĩa xuống.

“Có muốn đâu!” Nó xì mặt, lúc mua căn nhà này thì nó nghĩ rằng mình sẽ cao lên nên làm tủ bình thường, ai dè...

“Sinh nhật Phong em tự tổ chức sao?” Lâm ngạc nhiên.

“Tất nhiên, tất cả tôi đều làm hết.” Nó tự hào.

“Giúp tôi đem nó lên nhé.” Nó đưa đĩa gà cho cậu.

“Tuân lệnh.” Cậu đem nguyên con gà nặng nề lên sân thượng, theo sau là nó, tay cầm những ly nước giấy cùng vài cái đĩa nhựa, đừng bảo nó nghèo không có tiền mua đĩa sứ đĩa sành, dùng đĩa nhựa, sai một lần, giục!

Mắc cái lều lên cùng vài bóng đèn to lên lều, hai bên là chậu cỏ xinh xắn.

“Wa... tuyệt!” Cậu kinh ngạc, một mình nó thân hình nhỏ bé... làm hết ư?

kính coong...

“Đề tôi, không biết là ai nữa nhỉ?” Nó rút bao tay vải ra, bước xuống lầu.

Nó mở cửa...

“Chị dâu, sao chị ở đây?” Nó nói.

“Bộ bà bầu này không được dự sinh nhật của em rể sao?” Chị dâu của nó một cây trắng đáng yêu cười thích thú.

“Em rất vui là đằng khác, chị vào nhà và lên sân thượng nhé.”

“Ừ, chồng!” cô kêu lên.

“Vợ yêu?” Anh trai của nó bước vào, áo ni bông ôm lấy thân hình manly của anh.

“Anh hai.” Nó cười tươi.

“Chào em gái” anh cười xoa đầu nó.

“Vào nhà đi nào, trời bắt đầu lạnh rồi.” Nó mời mọi người vào.

“Chị không ngờ em lại làm được cỡ này đấy nhé!” cô tròn mắt.

“Sức mạnh tình yêu mà.” Anh trêu.

“Anh hai.” Nó đỏ mặt, thay cho mình chiếc áo len màu xanh biển với họa tiết bản to dễ thương.

Ngồi đợi mãi cho đến 23:45 rồi mà vẫn chưa thấy hắn.

“Ưm... em gái... sao lâu thế?” Chị dâu nói.

“Chị dâu... ơ chết thật!! Chị phải ăn chứ? Đừng đợi.” Nó cười nhẹ.

“Vậy... chị ăn nhé!”

“Mọi người cứ ăn đi ạ, ngại quá!” Nó cầm ly lên.

“Chúc Giáng Sinh vui vẻ.” Mọi người vui vẻ nhập tiệc.

“Anh chị về trước, em ở lại nghỉ ngơi nhé.” Anh hai nói.

“Tạm biệt.” Nó vẫy tay chào.

“Anh ở lại cùng em nhé.” Lâm đề nghị.

“Thôi anh về đi, tôi ở nhà tôi, cần gì lo lắng.” Nó đẩy cậu ra cửa.

“Ồ nô!!! Đừng xua đuổi người đẹp trai như anh chứ?”

“Tôm quá!” Nó bật cười.

“VẬY...bai bai!” Cậu cười.

“Bai.” Nó mỉm cười.

Khép cửa lại.

Nó ngồi tụt xuống, tay gục vào gối, thờ dài.

Áo len dày cũng không làm nó đỡ ấm hơn chút nào.

Hắn... bỏ nó trong ngày Giáng Sinh mới đau chứ!!

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Nó thất thểu đi vào phòng, mở tủ quần áo lấy bộ đồ ngủ màu trắng bước vào toilet.

Nước tuôn xuống người nó ào ạt không ngừng, nó đứng lặng ở đó.

Có phải, nó đang làm phiền hắn không?

Đâu nhất thiết hắn phải đến đâu nhỉ?

Đâu nhất thiết nó phải tổ chức cho hắn bữa tiệc này đâu nhỉ?

Đâu nhất thiết... nó phải buồn như vậy đâu nhỉ?

Đúng rồi...đúng rồi...nhỉ?

.
. .
.

“Đồ tồi!” Nó nói nhỏ, răng cắn môi dưới kiềm nước mắt. Nhưng không hiểu sao...nước mắt cứ tuôn ra.

Mang tâm trạng buồn rầu lên giường, tay với lấy tấm chăn màu xanh quấn quanh người rồi cuộn tròn lại.

Nó suy nghĩ, có thể hắn bận việc gì đó, hoặc là hắn đang bàn bạc với đối tác, hay là hắn đang đi ăn do đói quá, cùng lắm là quá háo hức nên đến muộn, cũng có thể có việc gì đó...

Hay là...

Hắn không muốn đến?

Nghĩ đến đây nó bỗng ngồi bật dậy, tay lấy chiếc điện thoại bấm số của hắn.

Tiếng tút kêu dài dằng dặc như cả thế kỉ, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“Alo.” Giọng hắn vang lên.

“Đồ ngốc, sao anh không đến bữa tiệc của em chứ?” Nó thở ra nhẹ nhõm khi nghe tiếng của hắn.

“Nhi...”

“Hửm?”

“Có lẽ...chúng ta nên chấm dứt tại đây thôi.”

“Cái gì?” Nó ngạc nhiên, từng chữ một như đâm thẳng vào tim nó.

“Kết thúc đi, anh thấy chúng ta không hợp nhau.”

“Này! Hết chuyện đùa anh lấy cái này ra giỡn sao?” Nó bực mình.

“Anh không đùa, kết thúc đi. Tốt cho chúng ta, và đặc biệt là...tốt cho em.”

“Anh điên hả? Thôi ngay cái trò này đi, không vui chút nào cả!” Nó gằn giọng.

“Vậy nhé, chúng ta đã hết rồi. Ngày mai, mời em đến dự tiệc cưới của anh. Tạm biệt. Tút...tút...tút.” hấn nói rồi tắt máy.

Chuyện gì đang diễn ra vậy? Có phải, hấn đang đùa giỡn với nó không? Biết là như vậy, nhưng sao nó lại khóc nhiều như vậy?

Hấn bảo ngày mai là đám cưới của hấn? Với ai chứ?

Nực cười, cái đám cưới này, cô dâu tất nhiên phải là nó rồi!

Sáng hôm sau...

“Chúc mừng! Chúc mừng!” Tất cả mọi người vui vẻ ca tụng.

Nó đứng trước nhà thờ to nhất thành phố. Ánh mắt lạnh lẽo, miệng nhếch lên nhẹ nhàng, đưa mắt nhìn dòng người tấp nập chúc mừng.

Nó mặc một chiếc váy xuống 2 dây màu đen, dài hơn gối, mái tóc xõa ngang vai uốn nhẹ, nhìn dịu dàng thế đấy, nhưng có ai biết rằng trái tim của nó bây giờ đang dần lạnh đi?

Bước vào lễ đường, nhìn xung quanh không thấy hấn, nó hụt hẫng, nhưng lại thấy cô dâu.

Nó chưa thấy cô gái này bao giờ, rất lạ.

“Cô dâu có phúc thật, cưới được một tôngt tài đẹp trai tài giỏi như vậy.”

“Ừ, cô dâu cũng thật đẹp quá, hiền dịu như tiên vậy đấy. Họ ở bên nhau thật hợp.”

“Tất nhiên rồi, đó là con gái nhà họ Đặng cơ mà, tài giỏi lại sắc đẹp tuyệt trần, rất xứng với người như chủ tịch.”

Những lời nói như cửa vào tim nó, nó không nói gì cả, chỉ lẳng lặng tìm cho mình một chỗ ngồi để quan sát.

Khi khách khứa đông đủ, lễ cưới bắt đầu rất long trọng, cô dâu rất đẹp, mái tóc đen tuyền dài ngang eo được uốn hoàn hảo, đôi mắt nâu có hồn, bộ váy cưới của cô cũng rất đẹp, nhìn rất sang trọng...

Và rồi chú rể cũng xuất hiện, hôm nay hấn rất đẹp trai, đẹp hơn mọi ngày, không còn lạnh lùng, giờ đây trước mắt nó là một chàng trai hạnh phúc với tình yêu của mình.

Nó bần thần, hấn...chưa bao giờ nhìn nó với ánh mắt kia, chưa bao giờ hạnh phúc đến thế...

Hấn đứng trước mặt cô dâu, đưa tay vén khăn voan lên, nhẹ nhàng đọc bản tuyên hệ, sau đó hôn cô.

Nó không thể tin vào mắt của mình, hấn đã từng nói với nó, sẽ không hôn bất kì cô gái nào ngoài nó, vậy mà hấn bây giờ đang hôn một cô gái khác.

Nước mắt cứ rơi trên gương mặt nó, rơi mãi làm cho mọi người xung quanh bàn tán.

“Có lẽ là bò cũ, haizz, cũng tội.”

“Chủ tịch toàn cặp với những cô gái xinh đẹp rồi lại vứt bỏ, tội nghiệp.”

“Đến giành chồng sao? Sao lại yên tĩnh như vậy?”

Nó vẫn cứ ngồi đó, tay nắm chặt lại, đứng dậy nhẹ nhàng rời khỏi ghế, bước dần đến cô dâu chú rể.

“Oa!! Lần đầu tôi thấy có người cướp chồng lại hiền dịu và bí ẩn như cô ta nhé!”

“Đừng nói xàm nữa, giết chồng làm sao được, cô dâu là người danh giá, làm sao cô gái nhỏ kia có thể? Trách cô ta quá đáng thương.”

Nó không quan tâm đến những lời bàn tán kia, chân vẫn cứ bước dần về phía hấn, hãy nói với nó, nó đang mơ đi?

Rồi nó ngừng lại trước mặt hấn, mắt mở to nhìn hấn chăm chú.

“Em đã dành cả tâm tình của mình, chỉ để kiếm được một người thật lòng yêu em, chỉ nghĩ đến em. Nào ngờ, em lại thấy thật phí sức, và còn cảm thấy dư thừa, đã cố gắng mở lòng, cố gắng vượt qua tất cả, chỉ để anh yêu em, nhưng giờ thì thấy mình thật đần độn. Cả đêm qua, Giáng Sinh, cũng là sinh nhật của anh, em đã tự mình làm tất cả để mong anh có một bữa tiệc ý nghĩa, nhưng dường như tối qua anh lại ở cùng với cô gái này, làm em lo lắng cả đêm mất ngủ, chỉ sợ anh có chuyện gì, ấy vậy mà chuyện đời lại hay như vậy, bị lừa dối lâu đến thế, mà em lại cứ nghĩ anh yêu em thật lòng.” Nó vừa cười vừa nói, nước mắt vẫn cứ rơi mãi.

Hấn đứng đó, nhìn nó.

“Chỉ là đến để nói vài lời, cũng không phải đi giật chông người khác, không hề tiện như vậy.” Nó nhìn qua cô dâu, gương mặt cô dâu ánh lên lo lắng sợ hãi.

“Xin lỗi đã làm em lo, cũng mong em tác thành cho anh, cưới người con gái mà anh yêu.” Hấn lạnh lùng nói.

“Vâng, chúc hai người hạnh phúc.” Nó giọng cười, ánh mắt vô hồn nhìn hấn ôm cô gái kia, nhếch mép khẽ cười.

Xoay lưng đi, tấm lưng trần chậm rãi rời khỏi tầm mắt hấn.

Mưa... đã lâu rồi, nó không đón được những giọt mưa này, mưa cứ thế tuôn xuống, cơ thể lạnh lẽo cứ thế mà bước đi.

Cho đến khi, nó đứng trước vách núi cao, ánh mắt vô hồn, gió gào thét bên tai, như muốn đẩy ngã cơ thể của nó.

Sóng biển đập vào chân núi dữ dội, mưa cứ rơi mãi, sấm sét bắt đầu vang lên, một cơn bão trút lên người nó, cũng như tâm của nó gào hét đau thương.

“Em cứ nghĩ, anh yêu em, cứ nghĩ anh sẽ không bao giờ rời bỏ em...” nó nói trong vô thức, đầu óc dần trở nên mụ mị, nó gặp ảo giác, nó thấy hấn trước mắt, tay đưa ra để ôm lấy, nhưng lại không thể chạm tới, cơ thể nó bắt đầu nghiêng đến phía trước...

“Nhi!!!!!!” Một đôi tay vội ôm lấy nó, cứu nó thoát chết.

Nó ngất đi. Mưa vẫn rơi lên gương mặt xinh đẹp.

Bệnh viện...

“Nhi đâu rồi?? Nó có làm sao không?” Chị dâu lo lắng, John ôm cô bên mình.

“Tạm thời vẫn đang cấp cứu, chưa biết được.” Hoàng Lâm nói.

Nếu như anh không đến kịp, có khi... anh không dám nghĩ tiếp.

Sau 1 tiếng đồng hồ, bác sĩ bước ra.

“Sao rồi?” Anh hỏi.

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, nhưng...”

“Làm sao??” John hỏi.

“Bệnh nhân đã mất thị giác, không còn thấy được gì nữa.”

“Làm sao có thể!!!!” Chị dâu hét hoảng.

“Có lẽ do tinh thần rối loạn, thần kinh não bị chèn, dẫn đến làm cho thị giác mất đi. Dù sao cả nhà nên cảm thấy may mắn, nếu như đến trễ một chút, e rằng cô gái nhỏ này có trời cứu cũng không được.” Bác sĩ già nói rồi xoay bước đi.

“Không thể.....không...” chị dâu suy sụp, John ở bên trấn an cô.

Hoàng Lâm đứng yên, nó đã mất thị giác, một cô gái có đôi mắt đẹp như nó, lại không còn nhìn được cảnh vật dụng quanh...

Khi nó thức dậy, mở mắt ra, một màu đen.

Dù có chùi mắt, vẫn là một màu đen.

Nó nằm bất động... nó... không còn nhìn thấy gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Không như bao người bị mất đi thị giác, hoảng loạn, gào la, khóc lóc...

Nó chỉ im lặng nằm đó, đôi mắt vẫn mở, mà thứ nhìn thấy duy nhất chỉ là màu đen.

Ngồi dậy, gương mặt vô hồn, nhợt nhạt đi trông thấy.

Nó không biết bây giờ là mấy giờ, đang ở đâu, nó đã chết chưa, hay còn sống? Và tại sao nó lại bị mù...

Vẫn im lặng đặt câu hỏi mà nó không biết rằng chị dâu, John và Hoàng Lâm đã đứng trước nó.

Chị dâu khóc nghẹn ngào, tay bụm miệng nấc từng hồi, John ở bên chỉ biết xoa lưng vợ.

“Ai vậy?” Nó quay đầu theo hướng tiếng khóc.

Tiếng khóc này, là của chị dâu, bên cạnh chị luôn có John.

“Chị dâu?”

“Hức...Nhi ơi!!!! Chị...chị thật xin lỗi...huhu...” cô chạy lại ôm chầm lấy nó, bụng bầu to lớn chạm vào nó khiến nó an tâm đúng là chị.

“Chị làm gì em đâu mà xin lỗi?” Nó mỉm cười, tay lần từ vai lên gương mặt cô, lau đi nước mắt.

“Đáng lẽ ra...đáng lẽ ra chị phải ngăn em không được đến đám cưới của Phong, giờ thì...hức...giờ thì... huhu.” Cô khóc nức lên.

Nó im lặng, rồi cười nhạt.

“Em vẫn ổn, chỉ là giờ đây không còn được nhìn thấy chị và anh hai rồi, cũng buồn, nhưng cũng vui.”

“Vui...vui làm sao mà được!!!!” Chị dâu kích động.

“Vui vì...em có thể đối mặt với anh ấy mà không thấy gượng ép.” Nó nhắm mắt, thờ dãi ra.

“Nhi...” John lo lắng.

“Anh đừng lo cho em, chỉ là mất đi thị giác, không có gì to lớn, anh lo chăm sóc chị dâu cho tốt vào, bầu gần sinh rồi mà cứ lon ton như thế rất nguy hiểm. Em mệt rồi, anh chị về nghỉ ngơi đi.” Nó nói rồi nằm xuống, nhắm đôi mắt mệt mỏi.

“Chúng ta để cho Nhi nghỉ đi.” John dẫn vợ ra ngoài, riêng Hoàng Lâm vẫn ở lại, theo dõi nó.

Nó chìm vào trong giấc ngủ, nó mơ về hân, hân rất đẹp trai nhé, sơ mi trắng quần tây đen rất soái nha, bó hoa hồng nhìn lãng mạn lắm cơ, nó đang mặc một bộ váy cưới rất đẹp, tôn lên vóc dáng nhỏ nhắn của nó, nó hạnh phúc lắm, nhưng rồi bó hoa ấy không phải dành cho nó, mà cho cô tiểu thư nhà họ Đặng, hân ầu yếm cô, thương yêu cô trước mắt nó.

Nó muốn mình chưa thấy những cảnh đó, nó muốn mình mất đi thị giác, để nó không còn thấy hân hạnh phúc bên ai khác, để khi nó gặp hân, cũng sẽ dễ dàng bước qua nhau.

Tỉnh giấc, nước mắt làm ướt áo gối, nó ngồi dậy, chắc có lẽ bây giờ là buổi sáng, nó nghe thấy tiếng chim hót.

Chân trần bước xuống giường, tay nó lần mò đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió thoảng qua gương mặt nó, nắng ấm ôm lấy cơ thể nó như dỗ dành.

Nó mỉm cười, có hơi cực một chút, nhưng nó vẫn ổn.

Bỗng có tiếng mở cửa, nó quay mặt.

Hắn, cầm bó hoa tươi cùng giỏ trái cây đi đến.

Lúc nó bước đi, lòng hắn như chùn xuống, có chút lo lắng, đang yên ổn, tự nhiên Hoàng Lâm gọi cho hắn, bảo nếu nó có chuyện gì, anh sẽ giết hắn.

Hắn lo lắng cả đêm mất ngủ, chỉ muốn bật dậy đến bên nó, nhưng... vẫn không thể.

“N-” hắn chưa kịp nói thì nó lại mỉm cười.

“Chị dâu hả? Lại đến thăm em sao?”

Nó bước từng bước thật chậm đến hắn, tay mò mắt khắp nơi, nó mò đến bàn nước, quơ trúng ly nước làm rơi xuống sàn, may mà là ly inox.

“Úi!! Xin lỗi nhé, em chưa thích nghi được.” Nó cười gượng rồi đoán ra chỗ cái ly rơi xuống mà né, bước tiếp đến lại trúng cạnh giường, nó đau điếng ôm ngón cái.

“Đau chết mắt em thôi, chị ngồi đi, có lẽ sẽ mất một lúc để em đến chỗ chị.” Nó cười cười rồi tiếp tục lần mò.

Bó hoa trong tay hắn rơi xuống, gương mặt bàn thần. Mắt dõi theo nó.

Nó... nó tại sao lại không nhìn ra hắn?

Tại sao lại làm rơi đồ như thế?

Tại sao mỗi bước đi đều phải chậm chạp cẩn trọng như vậy?

Chẳng lẽ, nó không còn nhìn thấy gì?

“Sao chị lại im lặng như vậy chứ? Nói gì đi.” Nó đi qua hắn, lần mò chiếc giường bệnh.

Nó chỉ nghe thấy tiếng sốt soạt, nhũ mảy.

“Chị ơi?” Nó gọi.

Bỗng có một bàn tay đặt lên tóc nó, nó ngẩn người.

“...ai vậy?” Nó giật mình né.

Bàn tay ấy cứ vuốt ve mái tóc của nó, không nói gì.

“Là ai??” nó lớn tiếng.

Rồi nó chợt ngồi im, tay đưa lên chạm vào bàn tay kia, đôi tay này thật mịn, các ngón tay dài đều đặn, nhưng sao rất quen, bàn tay này... như đôi tay ấm áp của hắn.

“Là anh sao?” Nó mở mắt to ra, nước mắt tự nhiên dâng trào và rơi xuống.

Nó không tin được, lại vương tay ra muốn chạm vào mặt người đàn ông kia.

Hắn lại né ra.

“...” nó với mãi vẫn không chạm được, rồi nó mỉm cười đau khổ, tay lau nước mắt rồi xoay mặt đi.

“Anh đi đi.” Nó lạnh lùng.

Hắn vẫn đứng đó.

“Đừng đến nữa.”

“Tại sao?” Hắn hỏi.

““Tại sao”?, anh đang cố làm tôi điên lên sao?” nó đẩy bàn tay của hắn ra.

“Anh không muốn.” Hắn nói.

“Anh...anh đã có vợ rồi...anh còn ở đây làm gì? Tôi không cần anh ở đây thương hại tôi, nhanh rời đi đi.” Nó kiên nhẫn.

“Nhưng...tại sao em lại...”

“Bị mù hả? Tôi cũng không rõ, có lẽ ông trời nghe tôi nói, muốn cho tôi không còn thấy anh nữa.” Nó nhếch mép lạnh lùng, rồi nằm xuống quay lưng về phía hắn.

“Không cần cảm thấy có lỗi, đây không phải là lỗi của anh, anh không cần phải có trách nhiệm đối với việc này.” Nó giải thích.

Hắn im lặng, mím môi, rồi lại nói.

“Anh sẽ lại thăm em”

“Trừ khi tôi chết đi.” Nó nói rồi nhắm mắt, nó không muốn vấn vương nữa.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Ưống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Hắn bắt ngờ, rất muốn đến ôm nó thật chặt, nhưng khựng lại, rồi xoay lưng.

"Nghỉ ngơi đi." Nói rồi hắn rời đi.

Nó nằm đó, nước mắt cứ từ từ mà rơi xuống, chuyện gì đang xảy ra với nó vậy?

Nó đã làm gì sai sao? Yêu hắn, là tội lỗi sao? Nếu như biết sẽ thành ra như vậy, nó sẽ không bao giờ mở lòng ra, bởi nó...rất đau, đau đến mức làm nó không thể thốt nên lời.

Hắn ra đi rồi, kết thúc thật rồi, không còn mỗi ngày chờ đợi tin nhắn đón nó đến công ty của hắn nữa, không còn hơi ấm khi hắn ôm nó, không còn ngọt ngào khi hắn hôn nó, tất cả...đã không còn gì cả.

Bởi không còn gì hết, nên nó phải biết từ bỏ thôi, giữ lại càng làm nó mệt mỏi, phải từ bỏ, và không bao giờ để trái tim mình giao động vì ai một lần nữa.

Những ngày sau đó, nó bắt đầu thích nghi với việc mất đi thị giác, cũng có khó khăn, đôi lúc rất bất lực, cảm giác hận thù dâng lên, nhưng khi muốn giảm đi cảm giác ấy, nó lại nghĩ...cần gì phải tốn thời gian, cảm xúc của mình chỉ để hận một người đáng lẽ ra không cần phải để tâm đến?

Lòng nó đã lạnh rồi, không còn gì có thể làm trái tim của nó trở lại như xưa, và nó sẽ không để cho trái tim của mình tan chảy vì ai nữa, bởi nó không muốn lặp lại tình trạng này, rất khó chịu.

Hơn một tháng sau, nó lại bắt đầu kế hoạch trả thù của mình, mẹ kế và em gái nó đã xử xong, chỉ còn cha của nó.

Vì bị vướng vào chuyện không hay kia, nên đã làm hoăng lại kế hoạch của nó, nhưng không sao, không phải mất đi thị giác thì nó mất đi sự hận thù, nó sẽ trả đủ.

Một buổi tối se lạnh, cha của nó đang đi vào một khách sạn sang trọng, ông ta rất lịch lãm, không mất đi vẻ điển trai thời còn trẻ.

Nó ngồi trong một chiếc xe, bên tai là tai nghe bluetooth, Hanne đang nói cho nó biết tung tích của ông ta.

"Ông ta đang tiến vào khách sạn, số phòng là 1368. Bây giờ tôi sẽ đi theo ông ta, có gì mới liền báo cho cô." Hanne nói

"Phải luôn giữ máy, không được tắt. Ông ta không dễ đối phó đâu."

"Vậy được." Hanne nói xong liền đi đối ngược ông ta, giả bộ là chiếc cao gót làm cô bị ngã, nghiêng đến phía ông ta.

"Ồi!! Tôi xin lỗi, xin lỗi!!" Cô hoảng hốt nói, tay vội gắn một mảnh giấy mỏng lên áo của ông ta.

"Không sao, cũng tại tôi không nhìn đường." Ông cười và đỡ cô đứng ngay thẳng lại.

"Cám ơn." Hanne cười và rồi quỳn rũ bước đi.

Ông ta nhìn cô, rồi tiếp tục đi vào thang máy.

"Xong rồi, bây giờ chỉ ngồi trên sảnh xem tình hình." Hanne báo.

"Tốt lắm, dõi theo ông ta, xem ông ta gặp ai vào giờ này tại khách sạn?" Đã hơn 11 giờ đêm, nó không tin là không có chuyện mờ ám ở đây.

"Biết rồi." Hanne gắn chip theo dõi ông ta, mở máy tính. Ông ta đang đứng trước một phòng.

Cửa mở ra, là một người phụ nữ, lạnh lùng đến mức chỉ cần nhìn theo ánh nhìn của cô ta thì Hanne đã rùng mình.

Hanne mở volume to lên một chút để nghe cuộc hội thoại của hai người.

"Vào đi." Cô gái ấy xoay người, ông ta đi theo sau và nói:

"Trễ đến giờ này, cô còn gọi tôi đến?" Ông ta nói lỏng cà vạt ra.

"Không có việc gì thì không gọi được à?" Cô gái mỉm cười và bước đến gần ông ta, cuối người xuống nhìn vào nơi vạt áo của ông.

"Xem ra ông khá chủ quan đấy, chip theo kẻ bên mà không biết à?" Cô cười rồi đưa tay lấy con chip được giấu kĩ lưỡng.

"Cái gì???" Sao cô ta biết!" Hanne bất ngờ.

"Chip? Sao có thể....cô gái vừa nãy va vào tôi...thật không ngờ đấy." Ông cười nhếch mép.

Cô gái xinh đẹp kia chỉ nhún vai và cầm con chip lên ngắm nghía một hồi rồi nói với con chip.

"Cô bé, đừng dùng chip để lộ như thế này chứ, lại càng không nên dùng con chip có tầng số cao như vậy, chị nghe được hết đấy." Nói rồi lại thì thầm nhỏ thật nhỏ chỉ một mình cô nghe.

"Nghe này cô bé, biết rắn nơi nào thì đừng dại bước đến. Cô em không biết chị là ai đâu. Nên đừng thử sức." Kết thúc, cô gái bóp mạnh con chip, vỡ tan trong tay cô.

"Không thể nào! Cô ta là ai? Phải báo cho Nhi biết liền."

Bạn đang đọc truyện *Làm Á! Cô Úống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27

"Nhi, vụ này không dễ như cô nghĩ đâu. Kế bên ông ta, là một con rắn độc, cực độc. Cô phải thật cẩn thận." Hanne cảnh báo.

"Ồ....thì ra bây giờ lại bỏ mẹ kế mà thuê nữ bảo trợ bao đêm à? Ông nghĩ là như vậy sẽ khiến tôi lo sợ sao? Tôi càng thích đến điên mất thôi. " Nó cười nguy hiểm.

"Chuyện hôm nay tính sau đi, phiền cô rồi Hanne, về đi hawaii sáng mai sẽ tới, dắt bỏ theo mà đi." Nó nói.

"Ài, chỉ có cô hiểu tôi, thêm đi hawaii cỡ nào, thế mà còn cho những hai vé. Cám ơn nhé." Hanne cười vui vẻ rồi tắt máy.

"Chuyện còn lại, để tôi lo là được." Nó tự nói với bản thân.

Mưa nặng hạt, nó ngồi trong xe thở ra nặng nề, thù này nó phải trả, bắt buộc phải trả. Mẹ nó tuổi vàng, hãy phù hộ cho con, con gái của mẹ chỉ mất đi đôi mắt, cứ coi đây là cái giá mà con phải chịu, cũng không ghê tởm bằng những gì mẹ đã chịu đựng.

Tài xế lái xe đưa nó về nhà, ngôi nhà giờ chỉ còn lại sự lạnh lẽo, không còn tiếng cười ấm áp, không còn những kỉ niệm đẹp kia nữa, bây giờ, nhà chỉ là chỗ để cô trú mưa nắng thôi. Không còn ý nghĩa gì cả.

Mở cửa phòng ra, chập chững mò mẫm, cũng không cần phải bật đèn vì có cần đến nữa đâu. Nó thay đồ ra.

"Em lại cứ thế mà thay đồ tại chỗ à? " Một giọng nói trầm ấm vang lên.

"Ai!?" Nó liền phản xạ, may mà chưa cời phần dưới.

"Đoán xem." Giọng nói ấy lại càng gần nó hơn.

"Dù là ai thì nên tránh đi, tôi cho một cơ hội để rời đi đây." Nó bắt đầu mò chiếc áo ngủ, đâu rồi?

"Em tìm cái này à?" Người đàn ông cầm chiếc áo đưa nó.

"Đợi tôi mặt đồ xong thì tính tiếp." Nó mặc lẹ chiếc áo ngủ.

"Ai vậy?" Nó bắt đầu lui về phía sau, sao có thể đột nhập vào nhà nó. An ninh ở đây bắt đầu không tốt rồi.

"Là anh." Hắn đưa tay xoa lên khuôn mặt của nó.

"....." Nó biết đó là ai, người đã từng bỏ nó để cưới người khác, người đã khiến tâm nó chết đến mức, đôi mắt này không còn sáng nữa.

"Nhi à."

"Anh tránh xa tôi ra, đừng chạm vào tôi." Nó hất tay của hắn ra.

Cả hai im lặng một hồi, hắn mới lặng lẽ nói.

"Anh biết, em rất hận anh, nhưng tất cả đều muốn tốt cho em thôi."

"Đừng có lấy lý do rằng muốn tốt cho tôi, đừng nghĩ mình cao thượng mà quan tâm tôi. Không phải vì anh mà đôi mắt tôi không còn sao, tốt nhất đừng qua lại với nhau nữa. Về với vợ anh đi." Nó quay người.

Bỗng một lực đẩy ngã nó xuống giường, nó định hét lên thì một nụ hôn chợt ập đến. Nó giãy giụa vô ích.

Hắn hôn nó, rất lâu, cho đến khi nó dần mất đi hơi thở của mình, hắn mới rời đi.

"Em biết gì chứ. Em biết được những gì mà anh làm, tất cả là vì ai?" Hắn buồn bã.

"Tất nhiên không phải là vì tôi rồi." Nó lạnh lùng nói.

"Em...rất hận anh sao?"

"Ngay cả hận, cũng đáng cho anh sao?"

"Anh xin lỗi, mong em hiểu, thật sự, anh làm điều này chỉ vì em. Anh không yêu cô ta, anh chỉ có mình em, vì tình thế bắt buộc." Hắn giải thích.

"Một tổng giám đốc vĩ đại đầu đội trời chân đạp đất mà cũng phải sợ tình thế bắt buộc sao? Xin anh đấy, tôi không muốn bị gọi là tình nhân nhỏ bé kẻ thứ ba hay là hồ ly tinh gì đâu." Nó đẩy hắn ra.

Hắn nắm chặt tay nó, giữ nó lại.

"Đừng đi. Xin em, anh không trụ nổi nữa rồi." Hắn gục đầu vào vai nó, giọng nói đau đớn làm cho nó dừng lại.

"Tôi cho anh, một cơ hội cuối cùng, anh nói đi, nói những gì muốn nói với tôi." Nó nằm yên.

Thời gian trôi qua chỉ có vài phút, mà trong vài phút ấy, vô số suy nghĩ được vẽ ra trong đầu mỗi người.

"Anh cưới cô gái đó về, vì cha anh đề nghị, ông ấy nói, đã có giao ước từ lâu rồi, anh từ chối rất nhiều lần, nhưng ông bảo, nếu không cưới cô gái kia về, em sẽ gặp nguy hiểm. Em biết, anh thừa sức bảo vệ được em, nhưng cha anh, không phải là dễ dưng vào. Anh rất sợ một ngày, biết tin không hay về em. Nên anh quyết định nghe theo ông ấy, cưới cô gái kia, nhưng chỉ là mặt hình thức." Nói rồi hắn ngược lên nhìn nó.

"Thế bây giờ anh muốn như thế nào?" Nó mặt mòi.

"Đợi anh, đợi cho đến khi, anh chiếm được ghế chủ tịch, đem em đường đường chính chính vào nhà."

"...cho tôi thời gian." Nó nói.

"Được, bao lâu anh cũng chờ." Hắn mỉm cười nhẹ rồi ôm nó vào lòng.

Nó nhớ lắm, nhớ cảm giác được ở bên hắn. Nhớ cảm giác được hắn ôm, nhớ những nụ hôn mà hắn âu yếm trao nó. Rất nhớ. Nhưng bây giờ, nó phải suy nghĩ thật kỹ, nếu nói về mặt bên trong, nó đáng lẽ ra phải là vợ hắn, phải là người mang cùng họ với hắn. Nhưng về mặt bên ngoài, nó không khác gì bị coi là kẻ giật chồng. Có ai hiểu được nỗi niềm của nó. Nhìn xung quanh đi, nó đã từng rất ghét những con người giành giật tình yêu của người khác, mà giờ đây, nó đang là gì nào?

Bây giờ nó rất mệt, chỉ muốn chìm một giấc ngủ thật sâu, thật nhẹ nhàng không phiền muộn bên cạnh người đàn ông mà nó hằng nhớ nhung.

Bạn đang đọc truyện *Lùn Á! Cô Uống Sữa Đi Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.